PROMIN

ПРОМІНЬ

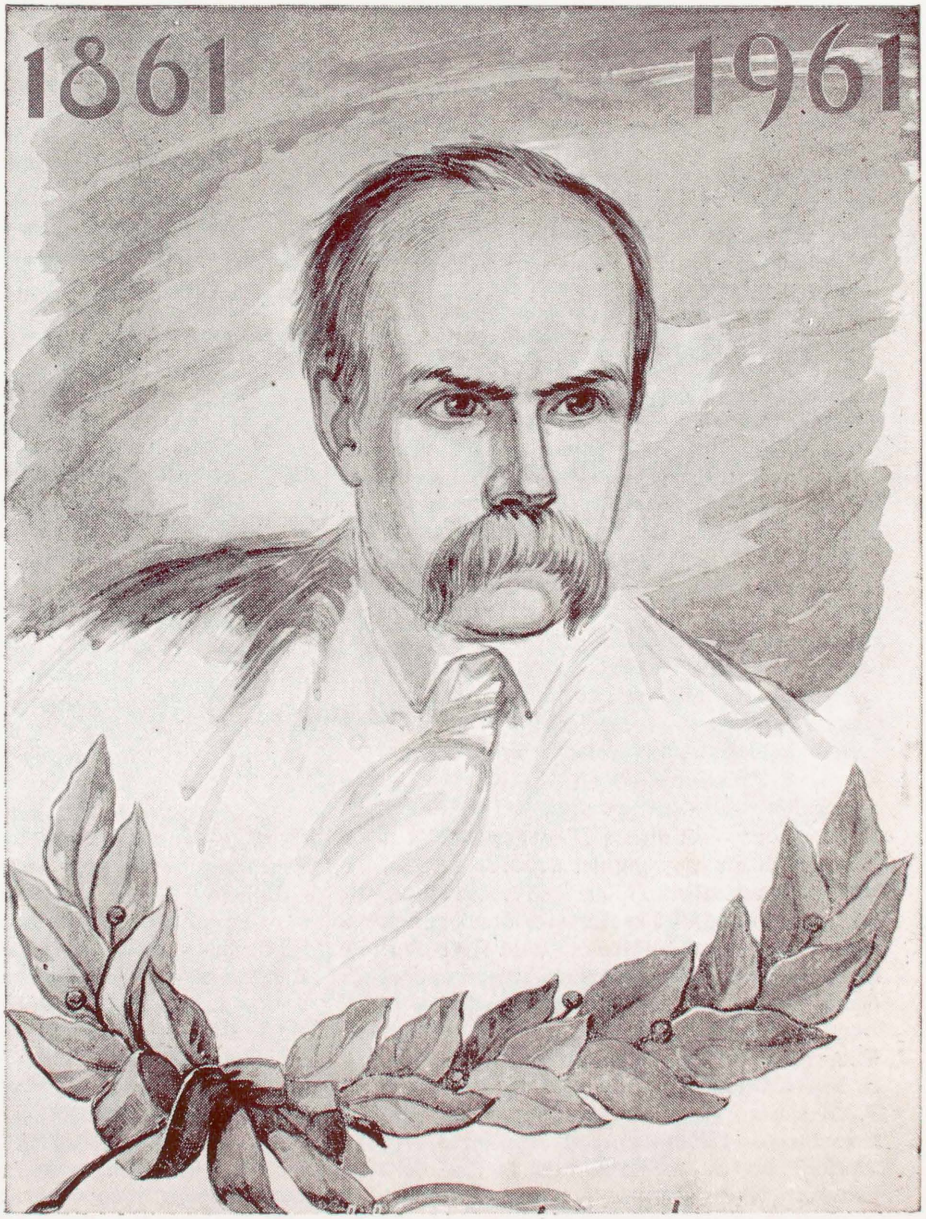

ВСЕНАРОДНІЙ КРАЙОВИЙ ЗДВИГ

ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКОВІ — Вінніпег, 8 - 9 липня 1961

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

ПРОМІНЬ

Рік II
Ч. 7

ЛИПЕНЬ, 1961

Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Редактор Наталка Когуська

Річна передплата в Канаді $3.50

Поза Канадою 4.00

Поодиноке число ..... .40

Передплату вносити на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

PROMIN

JULY, 1961

Vol. II
No. 7

Monthly Publication

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

203 Union Bldg.,

Edmonton, Alta.

Edited by Editorial Committee

Natalka Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50

Subscription in other countries 4.00

Single copy ..... .40

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

ЗМІСТ

Т. Шевченко — З поеми „Безталанний" ... 1
Світлі сторінки 1
Н. К. — Поет-співець піонерів 3
Іван Данильчук — Українським Манітобцям 4
Лариса Мурович — Несподіваний гість 4
О. Войценко — В Шевченківські роковини 5
Ольга Савчук — З історії філії Музею і Мистецтва у Манітобі 6
К. Антонович — Пам'яті Ганни Мандрики 8
Н. К. — Життєвим шляхом Ганни Мандрики 8
Т. Шевченко — Наймичка 10
Приятель — Здобув високу стипендію 15
Olenka Negrych — Illia Kiriak 16
Elizabeth Bilych — Preservation of Traditions 18
Ю. Ш. — Тарас Шевченко 19
Ю. Ігорків — Сон пастушка 19
І. Шиповик — Чай і виставка народнього мистецтва 20
Н. Сенів — Моди в Парижі 21
Т. Шевченко — Сестрі 21
З кампанії 22
М. Лазарук — Успішний чай і мистецька виставка 23
О. С. — Переїздова конференція СУС на сході Канади 24
Річні звіти відділів 25
Для наших господинь 28
При громадській роботі 30

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК II ЛИПЕНЬ, 1961 Ч. 7

Т. Шевченко

**
*

Застелено стіл на дванадцять гостей,
Дванадцять фіялів на ньому стоїть,

Та час утікає,
Нікого немає, —
Невже товариство
Забуло зійтись?

О, ні, не забуло, — всіх друзів зібрало
Те слово обітне, що дали колись, —
І „вічную пам'ять" вони проспівали,
І справили тризну — і всі розійшлись.
Дванадцять було їх; і вроду і силу
Горнула їм юність. Вони уторік
Найкращого друга віднесли в могилу
І поминки другу в той день заложили,
Аж поки не зійдуться з любим навік.
О, скарбе любови! Пани-побратими,
Храніть його свято на грішній землі:
Приходьте що-року, як нині прийшли,
Зіходьтеся довго й піснями новими
Прославте свободу на рабській землі!

Благословен твій трудний шлях,
Пришельцю вбогий, невідомий!
Ти, самим Господом ведомий,
Огонь любови по серцях
Розносив щедро без утоми.
Благословен; Ти Божу волю
Коротким віком освятив,
В юдолі рабства радість волі
Ти без промов оголосив.
Коли брати — у братній крові,
З'єднав любов'ю ти чужих;
Свободу людям в братстві їх
Ти показав; великим словом
Ти світу мир благовістив;
І в смертний час благословив;
Свободи благо, — дух любови!

З поеми „Безталанний".

ПОВІДОМЛЕННЯ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ „ПРОМЕНЯ"

Щоб дати передишку редакції й належні їй вакації, повідомляємо наших передплатників, що число 8 „Променя" в серпні не вийде. Слідуюче число 8-9 вийде у вересні.

Централя Союзу Українок Канади.

СВІТЛІ СТОРІНКИ

Українці в Канаді записують цього місяця одну із золотих сторінок історії свого розвитку і досягнень — відкриття пам'ятника поета України Тараса Шевченка на площі біля парляменту Манітоби у Вінніпеґу.

Зїжджаються до Вінніпеґу тисячі українських громадян — члени різних ідеологічних організацій — домініяльних і льокальних, члени церковних громад, де всіх разом з'єднує великий дух Шевченка.

На Вінніпеґ, у зв'язку з цією подією звернуться очі багатьох тисяч наших співгорожан, а з підмостків залунають думки високопоставлених державних діячів Канади, які вже приглянулися ближче народові та його історії, що видав із себе славного поета, оборонця волі і за своє слово правди поніс великі терпіння.

А ми самі? А тисячі нашої молоді, дітвори у шкільнім віці — у всіх нас світлим спогадом ляже в душі гордість за поета, за свій народ, за рідну мову, за історію, за свого славетного „Кобзаря".

Разом зі святом відслонення пам'ятника пов'язана дата поселення українців в Канаді. Мабуть, що ніколи як досі маємо потребу поглянути на наш 70-літній шлях життя в Канаді — порівняти його початки, повні великих труднощів, повні не раз тяжкої безнадії, а то й розпуки, повні розчарувань, зусиль нової праці, надії і досягнень нових здобутків.

Перед нашими очима проходитимуть перші виходці з рідної землі, які насамперед шукали для себе в Канаді захисту від холоду і голоду і поволі загосподарювались в новій країні, в новій, як вони тоді називали — прибраній батьківщині. Вони раділи першою хатою-ліплянкою, першим врожаєм маленької ниви пшениці привезеної на насіння з рідної землі, раділи першим купленим волом, плугом, возом чи сокирою...

Але вслід за тими проходитимуть перед нашими очима інші піонери, орачі першої культурної ниви — українські учителі, громадські провідники, які перші піднесли поклик, щоб крім домашнього господарства будувати спільне українське культурне огнище, бо лише

ним ми зможемо проявити себе як народ, що має за собою певну історичну і культурну традицію, що лише воно надасть нам повного значення у світі, де нам треба шукати для себе і української справи приятелів. Доля ж повела нас у широкий світ не лише для того, щоб збагатити себе матеріяльно, щоб гарно вбратися і сито наїстися; пішовши у світ незнаними, ми стали дзеркалом цілої нашої нації, бо якими нас бачили інші народи, таким бачили вони цілий наш народ в Україні, про яку можливо і вперше почули. А для того треба було відтворити багатство рідної культури, згуртувати людей і з них мусіло б вирости суспільство, яке заговорить про свій народ мовою і душею Шевченка.

А хіба можна забути як не раз опускались наші руки в тій піонерській культурній, громадській праці, шукаючи виходу з одного чи другого положення; скільки енергії й боротьби прийшлось звести за самостійницьку думку, за те, щоб виростити в душі українця, який сторіччями ніс чуже ярмо бути самостійним, від нікого незалежним в своїй духовості. А з яким напруженням слідили батьки-піонери за процесом росту власних дітей, молоді; і смуток тяжкий налягав на душу — чи задержать діти те велике культурне майно, що вони його придбали і що поставило їх на такім високім рівні? І якою тугою горіло їх серце та яким великими бажаннями національної свідомости наповнювалась їх душа, щоб ту велику любов до рідного перелити в душу своїх дітей.

І як раділи б вони, коли б могли подивитися на день здвигу на відкритті пам'ятника Шевченка, як із засіяного зерна українства вродив великий урожай, як на заложених підвалинах виросла велика будова — українська спільнота, та як громадські ряди поповнювались новими виходцями з рідної землі.

Бо привезли вони Шевченкового „Кобзаря" до Канади в полотняній торбині, а думи його привезли в серці своїм. Не мріяли вони тоді, що в столиці провінції Манітоби постане постать Шевченка і що подія ця сколихне серце навіть і тих, які почали забувати свій рід, походження, свою славну історію.

І так як колись, коли з'явився Шевченко новим пророком волі державности України, коли оживив своїм „Кобзарем" історичну славу свого народу, так і тепер з'являється його постать формою монументу в Канаді і його таки власними словами каже до нас:

„Жива
Душа поетова святая,
Жива в святих своїх речах;
І ми читаєм, оживаєм
І чуєм Бога в небесах".

Похорон Шевченка на Чернечій Горі. Малюнок Іжакевича.

ПОЕТ – СПІВЕЦЬ ПІОНЕРІВ

„Ти впав на шляху життя у ярмі праці, знесилений і мати-земля пригорнула тебе до себе. Ти працював, працював і працював без упину: і як студент, і як учитель, і як провідник рідної молоді і як громадянин, і як письменник і так у ярмі праці й скінчилася коротка дорога твого життя" . . .

Так писав „На свіжу могилу" поета Івана Данильчука його близький товариш поет — письменник Онуфрій Івах.

Святкуючи рік 70-ліття українських піонерів і проглядаючи наше минуле в Канаді, ми побачимо на дорозі нашого пройденого життя тут шляхетні постаті чоловіків і жінок, які своїми ділами записали своє імя назавжди в серці свого народу. Велика благородність їх душі, посвята, безмежна любов до свого народу і праця для нього це був їх девіз. Все те, що вони на початках зробили стало фундаментом нашого сьогоднішнього. Бо віру велику положили вони в основу і кровю серця свого писали найкращі сторінки історії нашої в новій землі, готували шлях прийдешнім поколінням.

Любили вони народ свій, який покинув рідні землі і поїхав у світ, за море шукати кращої долі. Любили його таким, яким він був — убогим, малограмотним, або й зовсім неграмотним. Але ці шляхетні постаті старались зробити той народ кращим, економічно незалежним, культурно розвитим, зорганізованим. І праця їх принесла великі плоди.

І ось перед нами одна з таких світлих постатей, а до того поет-співець піонерських трудів, ідеаліст і громадський діяч Іван Данильчук. Рано попрощав він цей світ, бо відійшов на 42-гім році, в розквіті життя. Зате, як же багато зробив він для свого народу, як глибоко розумів він душу українського поселенця, бо ще в ранніх літах свого молодого таланту він виспівував їх твердий шлях у своїх поезіях.

Іван Данильчук народився 1900 року в околицях Канори, Саскачеван, в родині українських піонерів поселенців. Школа, освіта дітей, це була найвища мрія наших поселенців. Хоч самі без високої освіти, розуміли вони ціну науці і старались всіма зусиллями дати ту науку своїм дітям. До такого змагали й батьки молодого Івана Данильчука.

Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні, якого молодий надійний поет був питомцем, скріпив його домашнє виховання і скерував на дорогу служби свому народові. Хоч осягнув він

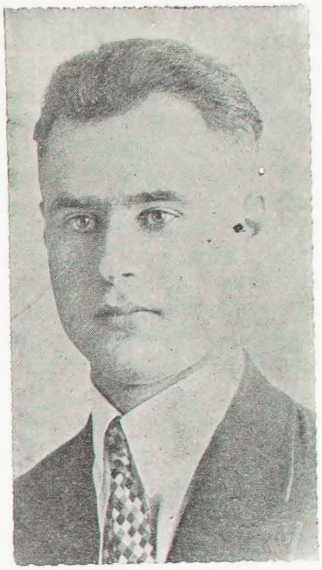

Іван Данильчук

вищу освіту і одержав посаду учителя державної школи, де міг спокійно жити в добрі і достатках та душа його не вдоволялась працею для особистого щастя; він бажав щастя і для свого народу. Залишивши учителювання, Іван Данильчук стає на службу в сильній вже тоді організації Союзі Українців Самостійників. А тому, що організаційна праця в тих часах також була піонерською, приходилось йому працювати не раз серед невідрадних умовин, але він ніколи не нарікав, не відступав, своїм лагідним словом зогрівав молодь і вів її вперед.

Поет піонер і співець піонерської долі українського народу в новій землі, Іван Данильчук віддав свій труд, свою любов народові і став приміром для тисячів української молоді в Канаді як жити і в чім лежить ціна життя одиниці. Рано попрощав він цей світ, але залишився він жити в серцях українського народу в Канаді. Його постать поета-співця і громадянина завсіди буде дороговказом для сучасних і майбутніх поколінь.

Живе поет в серцях і двох дорогих йому істот, яких він полишив — його дружини Анни і доні Лесі, які тепер живуть у Вінніпегу. Пані Данильчук по смерті свого чоловіка 1942-го року, хоч і залишилась без засобів до життя з малолітною дитиною, не опустила рук; вона улаштувалась на працю і всеціло посвятила себе вихованні своєї одиначки. І коли можна дати приклад якої ідеальної матері, то треба повер-

нути обличчя до тієї скромної, прекрасної душею матері молоденької Лесі Данильчук. Обидві вони йдуть слідами свого славного батька і чоловіка, працюючи в організаціях — Леся в СУМК, пані Данильчук в Союзі Українок Канади.

Леся цього року скінчила курс мед-сестри (норсінг)і почала самостійно працювати в Дженерал шпиталі у Вінніпеґу.

Несе вона в серці імя свого славного батька, який замість віна лишив її більші багатства — славне ім'я поета-співця, письменника, ідеаліста українця і невтомного громадянина та діла, які завжди житимуть в серці народу.

Іван Данильчук

УКРАЇНСЬКИМ МАНІТОБЦЯМ

Я бачив вас, сини великої країни
В манітобських далеких лісах,
В мочарах холодних, колись непрохідних
Де блукав звір й літав горою птах.
І тут вже тридцять й сорок літ минуло,
Як ви прибули з рідної землі,
І в пущі цій себе вже присвоїли, —
Знайшли свій хліб і кутик рідний свій.
І в боротьбі за хліб з камінням ви боролись
І гризли ліс останками зубів
Та в землю дику споконвіку
Ви вкинули пшеничний засів свій.
І нині там, де дич колись гуляла,
Хатки біліють гарні і привітні,
Де вовк вив жаль свій дикий та тужливий
З вікон пливе дівочий гарний спів.
Народний Дім у вас — гординя
Й ще краща церква як колись в селі,
І всюди йде життя нове та жваве
Гуртки стрічаю тут то там живі.
Чи снив колись той степ та ті простори,
Чи мріяв ліс і дикі мочарі,
Що тут зайдуть сини далекої країни,
І дари принесуть сюди сини землі.
Що мову свою милозвучну любу,
Крилату пісню принесуть сюди
Найкращі скарби духові народу
І сили всі дадуть вони землі.
Ото ж брати з мозольними руками,
Прийміть цей спів невдалий та малий,
Ростіть у далечінь з розгоном та відважно
І не забудьте про далекий рідний край.
Вона нас кличе — скорбна наша мати,
З тюрем ворожих голос тужний шле;
О, не цурайсь її, земляче,
О, не забудь імя її святе!

Папларфілд, Ман. 14. 12, 1937 р.

Лариса Мурович

НЕСПОДІВАНИЙ ГІСТЬ

В околиці Ріки Миру на канадійській прерії не було слідів давніх осель. Індіянські огнища погасли, а буйволи, що колись табунами гасали по степу й навперейми з каютами змагалися за перевагу сили на цій території, були сьогодні раритетами. Тільки деколи два, або три прибігали до входу землянки, в якій жив Дмитро Кравчук, новий властитель гомстеду, піонер і рільник. Вони не турбували його, коли він від сходу до заходу сонця рубав ліс, щоб приготовити кусень землі під весняні засіви.

Зима щойно почалась, але снігу багато не було як це звичайно бувало в цей час на прерії. В першу неділю місяця грудня день був ясний і соняшний. Теплі вітрові хвилі від півдня, що в цій околиці деколи навіть під час найгостріших морозів приносили подих весни, приємно ласкали обличчя Дмитра. Він ходив по дворі, де на заімпровізованій плиті з двох каменів парував казанок із картоплею. Таке примітивне життя було типічне для самітньої людини, яка оставила свою сім'ю в далеких Вашківцях на Буковині й сама виїхала за море, щоб заробити трохи грошей. Дмитро плянував за пару років вернутися в рідні сторони. Вже один місяць він жив у цій пущі, де не бачив живої людини. Сьогодні в неділю він тужив за людським голосом більше, як у звичайні дні під час праці. В неділю туга за людиною в'їдалась у його серце дошкульно й болюче, як рана. Він часто вдивлявся в далечінь, де на правім березі Ріки Миру простір розлягався вільно й ясно, як на долоні. Дерев там була обмаль, а прерію можна було обняти оком аж ген туди до обрію, де земля зустрічалася з небом.

Дмитро вдивлявся в далину безконечний раз, під час, коли сире багаття порсканням виявляло бунт огневі. Але вогонь пожирав його повільно і певно, домагаючись усе нової жертви. Дмитро завважив, що далеко на кінці долини мигтіла рухлива чорна пляма. Вона виглядала, як малий пункт, та очі його, напружую чись, могли відрізнити цей пункт від інших об'єктів, скажімо скель або кущів, що виглядали подібно, тільки не порушались. Цей один пункт колихався, а Дмитро вдивляючись у нього вирішив, що це якась людина йде і можливо шукає оселі. Це певно такий самий, як я самітний властитель сусіднього гомстеду, що затужив за товариством другої людини — подумав він го-

лосно. Ця думка зливалась із леготом вітру. Бог не без милості, а козак не без долі! Дмитро перехристившись тричі й поглянув із вдячністю на небо. Ось іде гість! Вечеря готова ,а там ще й кусок сала є.

Пункт цей з д а в а л о с я побільшувався в міру як незнайомий проходив обшири прерії. Його контури зарисовувалися чіткіше й Дмитрові здавалося, що він уже бачить його. Постать мандрівника була дебела, рухи енергійні і скорі. Вітер розвівав бороду темну і довгу й телепав його подорожньою торбиною. Дмитро пробував оцінити простір, що віддалював його від незнайомої людини. Одна миля, або менше, та все ж таки я зажду ще кілька хвилин — думав він знову голосно.

Сонце котилось на захід і його червоне сяйво кидало рефлекси на ліс, на мовчазну Ріку Миру, на Дмитра Кравчука й на подорожнього, який чомусь зупинився. Здавалось, що присів на поляні під деревом. На дворі сіріло й Дмитро знав, що скоро розляжеться на прерії темрява, а там і місяць зайде за хмари. Він піднявся й скорим кроком попрямував уздовж ріки до дерева, де сидів незнайомий. Той неначе завваживши його, пробував устати, але не міг. Бідняга, подумав Дмитро, він певно втомився довгою дорогою, або захворів. Треба мені було раніше вийти йому назустріч.

Він приспішив кроки, сповнений співчуття до подорожнього. Сірість вечора густішала, але дерево, що під ним сидів охлялий чоловік світило здалеку, як маяк. Ще кільканадцять ярдів осталось між ними й Дмитро зупинився. Він зоговорив голосно називаючи своє ім'я. У відповідь почув у темряві тільки гарчання горляного голосу, яке не означало прязної, ані байдужої відповіді. Дивний, охриплий голос незнайомого зливався зо скрипом дерева, яке вітер немилосердно шарпав. Дмитро ще раз, але уже нетерпляче крикнув: Хто ти є? Тоді темна, бородата постать піднялася, приперлася до дерева й Дмитро бачив, як затискались її п'ястуки, а ноги впиралися в землю, наче б готовилась до скоку. У темряві стояла людина хижа, може якийсь дикун, що шукає кривавої пригоди, або добичі. Дмитро нарешті знав із ким має до діла. Не можна гаяти ні хвилини часу — підказував йому інстинкт, а живчики на чолі стукали приспішеним темпом. Він затиснув п'ястуки подібно, як і чорна постать і заки та ще рішилась до наступу, він випередив її одчайдушним скоком і двома руками схватив за рамена. Але в ту хвилину Дмитро відчув, що його гарячі долоні стискають холодну каменюку, яка стирчала під деревом, а вітер хитав над нею обламаною галузкою. Він несподіванки й напруги піт облив його чоло й він упав на землю.

В ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ 1861-1961

Розбудовуймо Шевченкіяну в бібліотеках

На заклик Комітету Українок Канади в Вінніпеґу жертвувати з нагоди Шевченківського року шевченкіяну до бібліотек Канади й Америки та вільного світу, першим відгукнулося т-во Доньок України в Монтреалі, пересилаючи до централі КУК $20.00 на цю ціль, даючи вільну руку в виборі бібліотеки, куди післати шевченківські видання. Комітет Українок Канади, довідавшись, що немає „Кобзаря" Т. Шевченка за редакцією проф. Л. Білецького в Національній Бібліотеці Швайцарії в Берні, вислав на її адресу комплект цього видання, що його одержано по зниженій ціні для такої цілі. Останні розшуки в бібліотеках західньої Европи виявили дуже недостатню кількість шевченкіяни в них. У деяких (навіть більших) бібліотеках західньої Европи немає ані одного видання „Кобзаря", а в деяких є тільки совєтські переклади Шевченка на російську мову. У зв'язку з цим виринає пекуча потреба вислати Шевченківські видання й праці про Шевченка до цих бібліотек, щоб вони там були доступні для дослідників і загальної публики. Бож недавні дискусії про Шевченка на телевізії чи в пресі у зв'язку з будовою пам'ятника Шевченкові чи заходами перейменувати одну з вулиць Вінніпеґу на „Шевченко" виявили, як мало знають не-українці про нашого національного генія й як багато треба ще зробити для освідомлення широких кіл громадянства про його велич. Тому такий жест, як товариства Доньок України з Монтреалу, чи видання праці проф. Матюса про Шевченка в англійській мові, здійснене Т-вом „Просвітою" в Кенорі й тим подібні заходи багато причинилися до популяризації Шевченка в західньому світі. Треба думати, що жест Т-ва Доньок України в Монтреалі буде добрим початком в цьому напрямі.

За Комітет Українок Канади.
О. Войценко, голова.

З ІСТОРІЇ ФІЛІЇ МУЗЕЮ І МИСТЕЦТВА В МАНІТОБІ

Світлина Комітету Філії Музею Союзу Українок Канади у Манітобі, Вінніпеґ. Перший ряд зліва направо — пані: Марія Медведюк, добр. Ольга Савчук, Ангелина Павлик, Василина Таска. Другий ряд — Ольга Завісляк, Вікторія Ґоряк, Анастасія Сарчук. Бракує на знимці членки комітету Марії Танчак.

На провінціяльному з'їзді Союзу Українок у Вінніпеґу, в листопаді 1960 р. була винесена ухвала, щоб приступити до зорганізування філії Музею і Мистецтва на Манітобу. З'їзд рівночасно вибрав пані А. Павлик на референтку цієї філії та уповноважив її зорганізувати комітет, який мав зайнятися переведенням цієї ухвали в життя.

Головний Комітет Музею й Мистецтва в Саскатуні одобрив цю ухвалу на провінціяльнім з'їзді в Саскатуні того ж року; він також подав інформації, як рекордувати музейні речі та приготовив для цього окрему рекордову книгу для манітобської філії.

В березні 1951 року пані А. Павлик покликала до складу Музейного Комітету пані А. Сарчук і добр. О. Савчук, членок відділу Л. Українки при Катедрі Пресв. Тройці, та пані Запаринюк і пані Таска, членок відділу Ольги Кобилянської при церкві св. Михаїла в Вінніпеґу. Головою Комітету стала пані А. Павлик, а секретаркою добр. О. Савчук.

Комітет відразу зайнявся збиранням музейних речей. Збірка пішла добре і вже на провінціяльнім з'їзді в 1951 році була влаштована перша виставка придбаних експонатів. Учасники з'їзду з великим зацікавленням оглядали ці речі.

Головний Комітет Музею і Мистецтва в Саскатуні жадав, щоб всі наші речі були вислані до Саскатуну для зарекордування. Наш комітет робив це, висилаючи разом з речами також лісту жертводавців, яка була пізніше поміщена на сторінці Союзу Українок в „Українськім Голосі".

Від самого початку заіснування нашого Музейного відділу перед комітетом стала проблема, де б його примістити. Більше як рік пані Павлик перетримувала речі в себе ,але так скоро, як спідна частина Катедри Пресв. Тройці була викінчена, ми дістали дозвіл примістити збірку в Катедрі, на одній з галерій. Це було на весні 1952 року. Скоро по цім головний комітет в Саскатуні нас повідомив, що під час Ювілейного З'їзду Союзу Українок, який мав відбутися в Вінніпеґу, в липні 1952 року, треба конечно влаштувати музейну виставку, і передав всі приготування і відповідальність за це на наш комітет. У виставці брали участь крім нашого відділу також СУМК з Едмонтону та головний Музей в Саскатуні, отже виставка вимагала великих приготувань. Виставка була дуже успішна і наш комітет одержав за це гарного листа подяки від головного комітету в Саскатуні.

Зі зростом нашої музейної збірки показалася велика потреба скринь і шафів для переховування речей, а все це вимагало коштів, яких комітет не мав. В цьому прийшла з допомогою провінціяльна екзекутива Союзу Українок на

Манітобу, яка звернулася до своїх відділів з закликом, щоб вони прислали пожертви на потреби Музею. Поза цим комітет переводив розігравки та влаштовував чайні прийняття для гостей під час провінціяльних з'їздів, і дохід з цього ішов на розбудову Музею.

Для перехову та вистави музейних речей ми набули три скляні шафи („шов кейс"), — 2 менші на дрібні речі та 1 велику, що в ній приміщено три моделі (манекени), зодягнені в повні народні строї; в цій шафі також приміщено деякі дрібніші речі. На шафи, скрині, моделі (манекени) та деякі закуплені експонати комітет видав понад 1000 долярів готівкою. Поза устаткування Музею треба було також мати фонди на асекурацію (подвійну: одну на шафи, другу на експонати), на чищення експонатів та на оплату пересилки речей до Саскатуну й назад, які ми на протязі десяти років висилали до головного Музею для їх зарекордування.

Слід підкреслити, що музейні речі, які наша філія посідає, були майже виключно зібрані в Манітобі та що в цім багато нам допомогли манітобські відділи Союзу Українок Канади. Це треба завдячувати тісному контактові, що його наш комітет тримав з відділами почерез провінціяльну екзекутиву Союзу Українок та частим виїздом голови комітету, пані А. Павлик, на манітобські з'їзди Союзу Українок, а також і влаштуванню контестів вишивання по відділах. Крім того членки манітобських відділів визичали в Музею взори для вишивання обрусів для своїх місцевих церков та для домашнього вжитку, а відділи визичали в нас експонати для вистави в своїх відділах, або на окружних з'їздах, і все це щораз більше популяризувало наш Музей та заохочувало наше жіноцтво допомагати в його розбудові. — Цієї весни наш Музей був визичив деякі вартісні речі на виставку, яку студенти Манітобського університету влаштували були в університеті під час „Українського Тижня', з нагоди Шевченківських роковин.

На місці буде згадати, що наш комітет закупив минулого року частину музейної збірки від Товариства Українського Народнього Мистецтва, заснованого 1931 року при Українським Народнім Домі в Вінніпегу. В цей спосіб

З філії музею Союзу Українок Канади у Вінніпегу.

Пам'яті Ганни Мандрики

У вівторок 5 червня, на цвинтарі у Вінніпеґу відбулася Панахида, на яку зібралась група приятелів бл. п. Ганни Мандрики.

Вже чотири роки пройшло з дня її смерти... А здається так недавно ми її бачили між нами, завжди витриману, милу, лагідну, спокійну.

Ніколи не відмовлялась вона взяти участь чи в улаштуванні свята, чи прочитати реферата, чи згадати теплим словом когось — кого вже немає між нами.

Вона підтримувала кожну культурну імпрезу: чи на чаях Культури і Освіти ми слухали її змістовні реферати, чи на відкриттю виставки учнів школи малювання К. Антонович, вона виступала з промовою.

І хоч сьогодні ми ті, які її пам'ятаємо відчуваємо, що її немає між нами, то знаємо, що пам'ять про неї світла, і що вона житиме в своїх ділах і в наших серцях.

Катерина Антонович

наш Музей набув між іншим чудову збірку взорів доріжок, старинних зразків вишивання та пару ляльок в гуцульських строях, — все це високої музейної вартості.

Нашим черговим проєктом є побільшити нашу збірку писанок та набути відповідну шафу для цього відділу українського народнього мистецтва.

Цей короткий опис чи історія нашого Музею не була б повна, як би не згадати про той великий вклад, який в його розбудову нашого Музею вложила пані А. Павлик, голова комітету. Вона всі ново-набуті речі старанно переглядала, в разі потреби давала їх чистити, кожну річ реєструвала та видавала жертводавцям посвідки, — й ми горді тим, що наш Музей знаходиться в найкращім порядку. В додатку до своєї праці, пані Павлик також жертвувала свої власні вишивки на розігравки на ціль Музею.

Щире признання належиться також іншим членкам комітету, які радо й точно приходили на всі засідання, дарували речі на розігравки та щиро помагали при виставках та чайних прийняттях під час з'їздів.

Теперішній склад комітету майже такий самий, як був від початку його заіснування, з тим тільки, що пізніше до перших пятьох членок додано ще по одній членці з обох місцевих відділів Союзу Українок в Вінніпеґу.

Отже тепер комітет складається з сімох осіб. Ними є: пані А. Павлик — голова, Ольга Савчук — секретарка-касієрка, пані Анастазія Сарчук, пані Марія Танчак, пані Василина Таська, пані Ґоряк і пані Марія Медведюк. А що тепер головою провінціяльної екзекутиви Союзу Українок Канади на Манітобу є пані Ольга Завісляк, яка живе в Вінніпеґу, то й вона входить до цього комітету без вибору.

Ольга Савчук, секреарка.

ЖИТТ'ЄВИМ ШЛЯХОМ ГАННИ МАНДРИКИ

Сказав свого часу один з філософів, що написав він своє ім'я на піску на березі і вода змила слід, вирізьбив він опісля ім'я своє на дереві та буря звалила дерево і сліду не осталось, остаточно випечатав він ім'я своє на марморі і землетрус ушкодив мармор і зникло ім'я його. І каже він: виписав я своє ім'я в серці народу свого і там воно осталось вічно жити.

Коли проглядаю рядки оцієї глибокої філософії, уявляю собі постать Ганни Мандрики, яка відійшла в повнім розквіті життя, чотири роки тому, полишивши в серці всіх тих, хто її знав написане ім'я своє, що ніщо не зітре його.

Не зітре ні час, ні негода, бо своєю тихою і скромною працею, благородністю своєї великої душі, служінням народним ідеалам записала вона ім'я своє в серці свого народу.

Життєвий її шлях був, цікавий і змістом глибокий. Висока інтеліґентність, глибока духовість, благородність душі, широка освіта та безмежна ідейність просвічувала їй крізь життєву дорогу.

Ганна Мандрика народилася в Києві 12-го грудня 1894 року. Вчилася в київській дівочій гімназії Св. Княгині Ольги, де здобула матуру. Українознавство проходила на вищих українських курсах, де викладали, між іншим, проф. Софія Русова, Микола Зеров і інші видатні українські провідники. Тоді вже зблизилася й здружилася з п. Русовою. В рр. 1918-19 працювала на Кубані над виданням дитячих книжок і „Кобзаря". В рр. 1923-24 досліджувала, в співпраці з своїм чоловіком, болгарську літературу (в архівах і бібліотеках університету в Софії) щодо впливів на неї творчости Т. Шевченка (в 1925 році частина цієї праці надрукована була в збірнику Української Академії Наук в Києві).

Переїхавши в 1925 році до Праги, вступила студенткою до Українського Високого Педагоґічного Інституту ім. М. Драгоманова, де знову зустрілась з проф. С. Русовою і іншими

київськими професорами (наприклад, Д. Дорошенко, Л. Білецький, О. Ейхельман і ін.). Там вчилася до 1929 року, коли переїхала до Канади, де негайно включається в громадську працю.

В одному з некрологів по її смерті сказано так: „У середу вранці, 5 червня, в місцевій лічниці Вікторія госпітал померла відома українська громадська діячка, журналістка і педагог, Ганна Мандрика. Вона належала до передових укрїнських жіночих діячок. У Канаді, разом із ближчим співробітницями, в 1936 році, вона зорганізувала Українську Жіночу Раду, яка об'єднала українські жіночі товариства різних віроісповідань і напрямків та приєднала їх до співпраці з Канадійською Жіночою Радою. Українська Жіноча Рада, в якій Ганна Мандрика була головою, а опісля референткою культури і освіти, перевела велику роботу на воєнні потреби Канади... Після війни, коли в Німеччині і в країнах Західньої Европи, опинилися сотні тисяч українських скитальців, Комітет Українців Канади зорганізував Фонд Допомоги Скитальцям і на провадженя цієї праці уговорив Ганну Мандрику. Ц і л о ю д у ш е ю вона взялася до цього важного завдання й виконувала його від 1945 до 1949 року... Впродовж довгих років Ганна Мандрика вела невтомну працю на піднесення культури українського суспільства — словом, письмом і власною ініціятивою. Вона була доброю журналісткою, письменницею й блискучою бесідницею. Написала низку розвідок, що були друковані, або виголошувані, наприклад: Творчість Ольги Кобилянської, Драматичні Твори Лесі Українки, Леся Українка в світлі її виховання, Мистецький хист українського народу, Місце мистецтва в культурі народу, Українська жінка в світлі історії, Велика трійця: Ів. Франко, Драгоманів, Леся Українка і т. п.....

Ганна Мандрика

Невблаганна смерть вирвала з ряду нечисленної громади діячок українського жіночого руху й громадського активу одну з найздібніших працівниць і провідниць"....

Поховано Ганну Мандрику 8 червня 1957 р. на Елмвудському цвинтарі у Вінніпегу. На її надгробному пам'ятнику вибито напис: „Свій Божий дар і своє серце віддала народові".

Н. К.

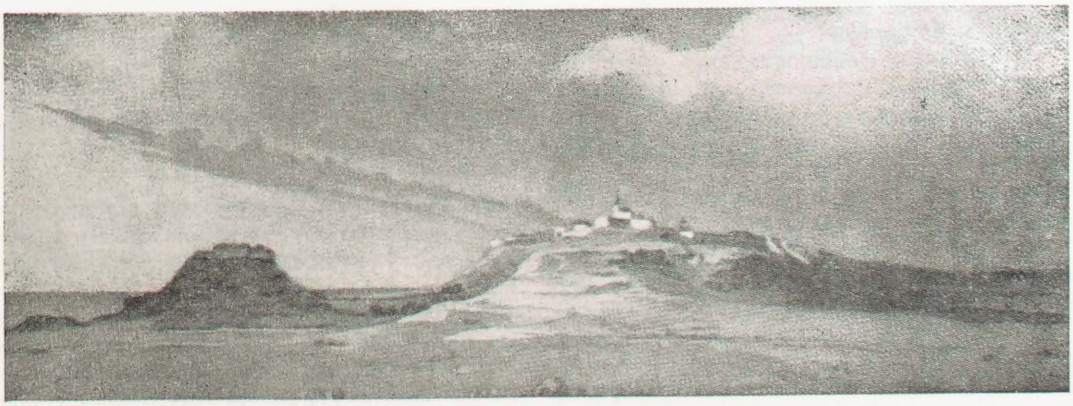

Т. Шевченко — Новопетровська фортеця (Акварела)

Тарас Шевченко

НАЙМИЧКА

(Продовження)

— Не знаю, не доводилося пити такої, а всякого вина покуштував на своєму віку, — сказав Яким.

— Так ось і покуштуйте, дядьку! — промовив мисливець, подаючи старому чарку.

— Скуштуємо, що то воно за кизлярка, — сказав той, приймаючи чарку й перехрестившись.

— Господи благослови!

Випивши горілку, Яким трохи помовчав та й каже:

— Нема що казати, — добра горілка, а чи дорога?

— Карбованець — пляшка.

— Ого, цур їй, коли так! У нас за карбованця відро купиш!

— Купиш, та не такої!

— Ет, всі вони однакові, — аби назавтра голова боліла!

І вони мовчки взялися закушувати ковбасою та холодним салом, до якого, доречі, мисливець і не доторкнувся: неук! не знав, що свиняче сало краще за всяке патефруа. Автім, у кожного свій смак.

Мисливець доречі нагадав приказку, що по одній не заїдають, потім другу, що без тройці хата не строїться, далі ще приказку за приказкою, а за приказкою, звичайно, пилося й по чарці, так що й години не минуло, а пляшка стала порожня, як кишеня в п'яниці.

Розмова ставала голосніша та жвавіша. Мисливець наговорив Якимові багато приємних речей, малощо не великосвітських, а між іншим і таку:

— А ти мені, дядьку, з першого разу вподобався — пам'ятаєш?

— Пам'ятаю, — відповів Яким. — А ви мені, попросту кажучи, й зовсім тоді не вподобались, а тепер таки бачу, що ви чоловік добрий.

—То ж бо то й є! Ти розкуси мене, дядьку, то й не те ще побачиш!

— Ні! Кусати тебе я не вкушу, а знайомитися — будь ласка!

— Та ж я, правду тобі кажучи, задля тебе й до вашого села на кватирю перейшов, щоб тільки до тебе в гості ходити.

— Дякуємо! дякуємо! Марто, — гукнув Яким, встаючи з лави: пряж яшню з ковбасою! Давай відро вистоялки! Ти ж знаєш, стара, що то в нас за чоловік сидить?

— Годі, годі, дядьку, нічого не треба! Я зараз відїду.

— Відїдеш та не зараз, я тобі ще нашого Марка покажу.

—А хто це такий ваш Марко?

—А наша дитина. Хіба ж ти не знаш, що в нас і син є?

І Яким пішов до дверей, бурмочучи: „Ось я вам дам, вражі баби", і вийшов геть.

За хвилину він приніс на руках до хати Марка всього в сльозах, а за ним увійшла й Марта.

— Дивись, дивись! — говорив Яким, — яке нам Господь добро на старі літа послав! Ось на, забавляй його по своєму, — промовив він, звертаючись до Марти та передаючи їй Марка.

— Іди собі, йди, гайдамако! Ти, сякий-такий сину! — примовляв Яким і розповів мислив цеві історію Марка, що вже на той час заспокоївся.

Мисливець, неуважно вислухавши Якимове оповідання, запитав:

— А хто ж його справжня мати?

— А Бог її знає! Мабуть, що покритка якась безталанна!

— У тебе все покритка! а може й чесна жінка, та тільки бідна, — сказала Марта.

— А може й чесна, Бог її знає! — Куди ж ви, — сказав він, звертаючись до мисливця: погостюйте, Бога ради, ви в нас і так рідко буваєте. Стара, вистоялки! яєшні!

— Дякую, дядьку! Часто буватиму, тільки сьогодні не задаржуй, не можу — в дома справа є.

— Як справа, то справа; ваша воля, вам краще знати. А добре б було ще нашої вистоялки покуштувати!

— Ні, дякую, іншим разом; прощавайте, дядьку!

І мисливець вийшов із хати.

Яким випровадив за ворота дорогого гостя і, в сотий раз попрохавши не минати їхнього хутора, певернувся до хати, бурмочучи сам до себе:

— Притча во язиціх! От тобі й москаль! От тобі й улан! Та, дай Боже, щоб і хрищені люди отакі на Божій землі росли. Молодець, нема що казати! Де то він таку дорогу горілку купує? Каже в Ромні. Треба буде поїхати до

Ромна та й собі такої горілки здобути, щоб не сором було, як удруге заїде. Але, мабуть, не дістанеш: пани всю повипивали. Ну, вже за тими панами нашому братові нема де й дітись! Та він також пан, хоч і московський. А людина хороша, дуже хороша людина! Хоч би й у нас таких панів насіяти! А чи на Москві теж пани ростуть?

І поставивши собі таке хитре запитання, Яким, хитаючись, увійшов до хати.

Лукія, перестеляючи надвечір Маркову постельку, знайшла під подушкою червінця і зразу догадалася, що це справа його ніжного тата, взяла червінця в руки й не знала, що з ним робити; але, трохи роздумавшись, поклала його за пазуху й мовчки своє діло далі робила.

Мисливець дотримав свого слова: він двічітричі на тиждень справно відвідував хутір, дарма, що в серцевих справах заохоти не зустрічав ніякої. Поїв Якима кизляркою, а Яким його частував десятилітньою вистоялкою, — на тому його відвідини й кінчалися. Лукія завжди втікала з хати, як тільки його вгледіла, а він був такий скромний, чи лукавий, що ніколи й словом перед старими про їхню наймичку не обізвався ,наче б її ніколи й не бачив. Милувався щоразу на свого Марка, як зовсім йому чужий, завжди привозив йому медівників, а часом то й інших гостинців, і цим зумів прихилити до себе дитину. Бувало, як входить він до хати, то дитина біжить йому назустріч, простягаючи рученята, й кричить: „да... да!"

У Великий піст, коли старі говіли, а в п'ятницю проти суботи заночували в пан-отця Нила, щоб не заспати на утреню, корнет надвечір приїхав на хутір. Він знав, що старі на селі й удома не ночуватимуть. Лишивши свого коня з слугою, він крадькома, як злодій, увійшов до двору, а потім і до хати. Лукія саме бавилась із Марком. Побачивши улана, вона скрикнула й мало дитини з рук не випустила. Мовчки вони стали одне проти одного: Марко простягнув був до нього рученята й вимовив своє звичайне „да... да!", але „дада" ні словечком не відповідав на Маркове привітання, а Лукія, схопивши його рученята, міцно пригорнула до себе.

— Скажи, Лукієчко, защо ти мене не любиш? Чому від мене все ховаєшся, як я сюди приїду?

Лукія мовчала.

— Я мучусь! Я страждаю! Я вмираю без тебе! Квіточко моя прекрасна, трояндо ненагляднa, промов до мене хоч слово, хоч глянь на мене!

Лукія глянула на нього, але не промовила ні слова.

— Чому враз став я тобі немилий? Пригадай темний садок і ті короткі солодкі хвилини, шо ми їх із тобою зазнали.

Вона знову глянула на нього, й з її прегарних карих очей покотилися великі сльози.

— Чого ж ти плачеш, моя крале?... Чи тобі жаль за минулим? Так це ж від тебе залежить, — зачнемо знову...

Лукія плюнула йому межи очі.

— Не гнівайся малесенька! Я тобі всього, всього себе, все життя своє тобі віддам.

Лукія з огидою відвернулася від нього, підійшла до дверей і, відчинивши їх, голосно гукнула: „Катре!"

— Не клич нікого, побудь зімною на самоті: я тобі всю правду, щиру правду скажу; і коли є в тебе хоч іскра почуття, ти пробачиш мені!

Тимчасом увійшла в хату, з качалкою в руках, дебела Катря.

— Катре, голубочко, побудь із оцим паном, а я винесу Марка до другої хати, а то він його боїться й плаче.

І на тому слові вийшла з хати. За хвилину вона повернулась, тримаючи в руці червінця, підійшла до ніжного свого коханця й, подаючи йому червінця, сказала:

— Марко й без твоїх червінців багатий: візьми!

Корнет відвів її руку; вона кинула червінця перед ним на підлогу й вийшла з хати.

Він узяв червінця й повертів його в руці, наче міркуючи, що з ним робити.

— Це тобі, голубко! — сказав він до Катрі, даючи їй червінця, — тільки поможи мені її „уламати".

Катря, взявши червінця, проговорила:

— Який гарненький дукачик! Але чому це в ньому дірочки немає, як же ж його носити? От тепер якби ще добре намисто!

— І намисто куплю, тільки ти „уламай" її.

— Добре, вламаю!

І корнет вийшов із хати.

— Що це він ламати просив? — запитала Катря в Лукії, як знову вернулася до хати.

— Не знаю, відповіла та.

— Глянь, якого гарненького дукачика він мені подарував.

Лукія глянула на червінець — й не сказала

слова. Катря вийшла, а Лукія зісталася в хаті й цілу ніч проплакала.

В суботу після вечірні старі повернулися додому й не могли нахвалитися на гостинність свого знайомого мисливця. Він їх після обіду в пан-отця Нила закликав до себе на кватирю, і чим він їх там не частував! і чаєм, і цукром, і всякою всячиною, так що про все й не згадаєш. Одне тільки Марті недовподоби було, — це те, що в нього скрізь тютюн: і на столі тютюн, і на вікнах тютюн, і на лаві тютюн, скрізь тютюн; вона думала, що в нього й чай з тютюну, а тому з'їла грудочку цукру, другу сховала для Марка ,а до чаю й не доторкнулася. Ще дві речі їй дуже не вподобались: це собаки на постелі та слуга, такий старий, обірваний, брудний, — на руках бруду, що й віхтем не відмиш. І ще чудно: слуга вже сивий, а він його лає, гукає: „Гей, малий!" А може це за їх московським звичаєм так і слід, Бог їх там знає!

Корнет і далі їх відвідував, як і перше, та, як і перше, без успіху. Він часто дарував різні дрібнички дебелій, немудрій Катрі, а та з простоти своєї говорила йому, що Лукія щодня й щоночі за ним плаче та що, як дасть Бог Великодня діждати, так можна буде просто до церкви та й „Ісаіє лікуй".

Піст кінчався, треба було й Лукії відговітись. Та як це зробити? Він тепер у Буртках кватирує; він не дасть їй і Богу помолитися, не те що відговітись. Поміркувавши, Лукія попросилась у своїх господарів провідати свого батька, а заодно й одговітися у своєму селі.

Старі охоче погодилися і казали їй узяти сани та коня. Вона відмовлялася була та ніяк не могла відмовитись. А на говіння, крім платні за службу, Яким їй іще карбованця дав.

По обіді в неділю шостого тижня виїхала з хутора на маленьких санчатах просто на Ромоданів шлях. Не хотілося їй, бідолашній, їхати до свого села, та любов дочки перемогла в ній сором покритки; вона вже третій рік не мала ніяких вісток про своїх батьків. Тремтячи, вїхала вона до свого рідного села, підїхала до своїх воріт, і жахнувшися, скрикнула: ворота були розібрані, тин завалився, солом'яна стріха на хаті вітром розірвана, і чорні крокви виглядали з неї, мов ребра напівзотлілої потвори. Вона прив'язала коня до верби, що ще стояла біля воріт, а сама пішла до хати. Пустка, — і знадвору, і в середині пустка!

— Де ж вони поділися? Невжеж повмирали? — запитала вона сама себе й вийшла з хати.

У кого ж вона тепер знайде притулок?

Давно колись, років зо три тому, була тут у неї край села знайома, стара московка, що в її хаті збиралися колись вечорниці; до неї вона й спрямувала свою конячку.

У цієї старої московки майже на вигоні було не те, що звуть хатою, а скоріше те, що в нас куренем називають, себто, коли здалека дивитись, — щось таке, що більше на купу гною, ніж на житло людське скидається; зблизу ж вона була, як то кажуть і справедливо кажуть, мальовнича, — і мальовнича до такої міри, що я, хоч і не люблю таких мальовничих речей, проте беруся змалювати її, щоб показати своїм майже сонним слухачам, що я не брешу, як той курієр.

Ахнули в селі добрі люди, як побачили, що біля москалишиного куреня шкапа й ледве помітні санчата стоять.

— Звідкіля це в неї таке добро взялося? — загомоніло ціле село: аджеж вечорниці вже давно в неї не збираються!

Пішов по селі поговір, такий саме, як то буває в повітовому місті, коли його єдиною вулицею жандарм тройкою проїде.

Лукія, розпрягши коня, прив'язала його до полозу саней і, підкинувши йому сінця, ввійшла до москалишиного куреня (було це вже смерком). Ввійшовши, перехристилася й ледве-ледве намацала свою давню знайому, а намацавши сказала:

— Добривечір!

— Добривечір! — ледве відповіло їй щось. Лукія обмацала лахміття, а в лахмітті загорнене було щось живе.

— Нездужаю: стара, погана, погана стала!

— Чи нема в вас лою? Я б каганець засвітила.

— Нічого нема! й печі не топила. Я позавчора ходила в гості, вернулась додому та й занедужала.

— Що ж у вас болить?

— Все болить, моя голубко!

Лукія лишила її, й вийшла, а за пів години вернулась з дровами, затопила напівзавалену піч, знайшла десь під припічком щербатий горщик, наклала в нього снігу й приставила до вогню.

— Спасибі тобі! — промовила хвора.

Поки танув сніг, а потім грілася вода, Лукія вийшла на двір, поглянула на шкапу, на санки, говорячи сама до себе:

— Господи, у мене хоч чужі добрі люди єсть, а в неї нікого, правдива сирота!

Вона підійшла до саней, вийняла з них торбу з паляницями й мовчки ввійшла в хату. Вода в горщику вже кипіла; вона відставила його від вогню й запитала господиню:

— Чи немає в вас якоїнебудь мисочки?

— Є, голубонько! на печі подивись; цими днями мені Майчиха прислала рибки, — дай їй Боже доброго здоров'я! — так я ще й досі їй мисочки не віднесла.

Лукія справді знайшла глиняну невелику миску, вимила її, налила гарячої води й, подаючи хворій, сказала:

— Випий трохи гарячої води та зїж хоч шматочок паляниці, то воно й полегшає. Якби можна було шавлії дістати, то воно б іще краще було.

З тими словами вона відломила шматок білого хліба й подала хворій.

Хвора випила води, з'їла трохи хліба й дякувала своїй лікарці.

— Тебе сама Мати Божа до мене послала!

— Лежи, не вставай, я тебе вкрию, — і вона вкрила її своїм кожухом.

Тимчасом піч протопилася; Лукія закрила димар. Хвора почала дрімати. Задзвонили до вечірні. Лукія вдягла білу свиту, ще раз оглянула свою хвору й вийшла з хати.

Пішла Лукія до вечірні. Як вона ввійде до церкви? Та ж на неї всі пальцями вказуватимуть! Всі скажуть їй у вічі, що вона свою матір і батька в могилу загнала.

— Хай указують на мене, — думала вона собі, — хай говорять, глузують, знущаються, — все витерплю, все вистраждаю! Повинна вистраждати, бо я велика грішниця! Одного тільки прошу я в Тебе, милосердний Боже, пошли здоров'я й щасливу долю моєму єдиному синові!

Та глузування вона даремно боялася: в церкві людей було мало, й її ніхто не помітив; вона стала собі біля самих дверей, а в церкві ніхто назад не оглядається, так принаймні в наших селах ведеться.

Уже смеркало, коли Лукія вернулася в хату, та помітивши, що хвора все ще спить, тихенько вийшла з хати й повела свою конячку до Сули напоїти; вернувшись, підклала їй сіна й обійшла круг хати, вибираючи місце, де б краще свою конячку поставити. Хоч був уже й березень місяць, а все таки, якби вітер знявся, якийсь захист не завадив би, та жадного захисту не було.

— Господи! Яка ж вона бідна! — сказала Лукія — хоч би тобі тинок який, хоч би хлівець, — нічогісінько! Як вона так живе, бідолашна?

З тими словами ввійшла вона в хату. Хвора вже прокинулась і хотіла встати з постелі, щоб дістати води; Лукія подала їй цим разом уже холодної води, поклала її в постелю і потемки сіла на підлозі біля її постелі. Хвора промовила:

— З мене, як рукою зняло; якби не ти, то не знаю, що й було б зо мною. Спасибі тобі, хай тобі Бог заплатить.

Лукія мовчки зідхнула.

— Чого ти так тяжко зідхаєш?

— Так собі! — відповіла Лукія.

— Може, й ти нездужаєш?

— Ні, хвалить Бога, я здорова.

— Ой, ти моя безталаннице! — промовила хвора з почуттям.

Я й забула за своєю недугою про твоє тяжке безталання! Ну, скажи ж мені, моя горлице, чи воно живе? Чи здорове воно, моя рибонько?

— Хвалить Бога, здорове.

— Як же його звуть, моя галочко?

— Марком, — неохоче відповіла Лукія.

— Ой горе моє, тяжкеє горе, — помовчавши, почала знову хвора: чим же ми з тобою вечеряти будемо? У мене ж нічого немає.

— У мене паляниця є.

— У тебе... у тебе... але в мене нічого немає!

— Дасть Бог, і в тебе буде.

— А де ж ми світла візьмемо? — за хвилину обізвалася хвора.

— Сьогодні й так повечеряємо, — відповіла Лукія й, намацавши торбину з хлібом, подала шматок хворій, а собі другий відломила.

— Повечерявши, чим Бог послав, Лукія навідалась до коня й, вернувшись до хати, помолилася та й лягла на підлозі спати. Балакуча старенька пробувала була з нею розмовляти, та Лукія, побажавши їй доброї ночі, невдовзі заснула, або прикинувшись, що спить.

Другого дня ранком, Лукія, вернувшись із утрені, застала свою хвору на ногах; вона вже затопила в печі й щось у горщику приставляла до вогню. Побачивши, що ввійшла Лукія, вона швидко обернулася до неї й сказала:

— Добридень! добридень, моя голубко! а я вже й піч затопила.

Фото „Канадійська Сцена".

— Добридень вам! — сказала Лукія.

— А ти ще краща стала, ніж була. Єйбогу, правда! Та в тебе й кінь є!

— Кінь — не мій; добрі люди позичили.

— Добрі люди! Спасибі їм! Побудь, моя голубонько, трохи вдома, а я збігаю теж до добрих людей, може роздобуду чого на обід. Ти ж знаєш, як я живу, — де день, де ніч!

— Візьми в мене грошей, за гроші швидше дістанеш, ніж випросиш.

— Правда! Правда твоя, голубко сиза! — і хазяйка взяла в Лукії копу грошей. — От тепер можна й на свіжу рибку лічити, і на олію вистарчить, і на все добре. Хазяйнуй же, моя рибко, я духом вернуся! — сказала вона й вибігла з хати.

(Далі буде)

ПАНІ Р. Д. ДЖЕННІНҐС, ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ „КАНАДІЙСЬКОЇ СЦЕНИ" І РЕФЕРЕНТ ІМІҐРАЦІЙНИХ І ГРОМАДСЬКИХ СПРАВ ОРГАНІЗАЦІЇ І. О. Д. Е., привітала від імени своєї організації представників 20-ти всеканадійських жіночих організацій, скликаних управою І. О. Д. Е. до Торонта для обговорення методів і заходів, що їх застосовують різні організації в подаванні допомоги новим іміґрантам. Одинадцять етнічних груп були репрезентовані на цій нараді. Представники деяких старших організацій мали вперше нагоду ознайомитись з діяльністю етнічних груп і деякими їхніми проблемами. Для багатьох етнічних представників це була перша можливість зустрінутися і обмінятися думками з жінками інших організацій. На знимці (зліва) пані Дженнінґс, пані Е. Ріісна з Балтійського Жіночого Комітеу, пані Дж. Клонк з „Нешенел Кавнсил оф Вимен".

„Канадійська Сцена".

НАШІ МОЛОДІ ТАЛАНТИ

Здобув високу стипендію

Українське громадянство завжди радіє, коли молоді студенти українського походження здобувають високе признання в науці. Найновішим студентом, яким може слушно гордитися ціла українська спільнота, є Лаврин А. Мисак, 20-літній студент Албертійського університету, якого відомий Ротарі Клюб нагородив високою стипендією на студії закордоном у 1961 році. (По англійськи: Rotary Foundation Fellowship for study abroad during 1961-62 academic year).

Лаврин А. Мисак, син Степана й Настуні (з дому Троян), народився в Саскатуні, 22-го січня 1940 року. Публичну й середню школу закінчив в Едмонтоні. Вже четвертий рік Лаврин студіює в Албертійському університеті й спеціялізується в математиці й фізиці. У попередніх роках своїх студій Лаврин переходив з відзначеннями, що підкреслюють нагороди-стипендії, що їх він до цього часу здобув.

У 12-ій клясі: стипендію в сумі 400 долярів від Канадійського Легіону, а також чашу за провідництво між студентами.

У першому році університету: стипендію Канадійського Товариства Геофізиків в сумі 350 долярів.

У другому році університету: стипендію Королеви Єлисавети II-ої в сумі 300 долярів.

У третьому році університету: стипендію Дженерал Моторс в сумі 700 долярів.

Отже найновіше відзначення є додатним доказом його здібностей в науці. Проте Лаврин є неперeсічним студентом, який поєднує в собі багатогранні таланти.

З-замолоду він любив музику і диригував хором як був у 6-ій клясі публичної школи. З дитячих років брав лекції гри на фортепіяні й флейті. Минулого року одержав диплом з високим відзначенням від Вестерн Борд оф Мюзік. Він з н а н и й в Едмонтоні, як віртуоз флейти.

На університетській площі Лаврин брав поважну участь в музичних колах. Був головою музичного клюбу; головою симфонічної оркестри. Літам 1958 року Інститут Св. Івана в Едмонтоні нагородив його стипендією в сумі 250 долярів, щоб уможливити йому відвідувати вищий курс музики й диригентури в Аспен, Колорадо.

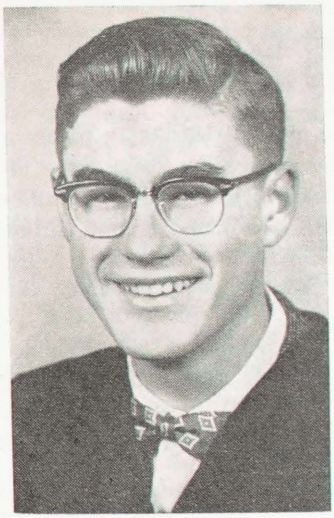

Лаврин А. Мисак

З малих літ Лаврин ходив до недільної школи та української школи при Катедрі Св. Івана. Пізніше був активним членом СУМК, в якому провадив клясу різбярства, а також зорганізував камерну оркестру. Також він був членом катедрального хору. Лаврин також відзначався в не-українському оточенню. Він належав до Канадійського Пласту й був свого часу призначеним головним провідником едмонтонської станиці. В 1955 році він репрезентував едмонтонський пласт на їхньому всесвітньому з'їзді.

Студіюючи і подорожуючи закордоном, Лаврин буде час до часу виголошувати доповіді про Канаду і виконувати, так сказати б, ролю канадійського амбасадора доброї волі. Сума стипендії не є точно визначена, але вона буде настільки висока, щоб покрити його подорожні видатки, книжки, вписове на студії, кошти прожитку і т. п.

Лаврин плянує студіювати в Аделейд, Австралії, щоб здобути докторат філософії з математики та стати професором університету. Його дотеперішні визначні осяги в науці є найкращою запорукою, що він використає свої необмежені здібності на осягнення поставленої перед собою мети, що принесе додаткову честь його батькам, а українській спільноті велике задоволення. **Приятель.**

Our English Section

Olenka Negrych

ILLIA KIRIAK

To the original Ukrainian pioneers in Canada the pioneering days are a series of gigantic barriers with which they struggled and were victorious. To the sons and daughters of the pioneers they are memories which evoke admiration and respect for their pioneer parents. And to the grandchildren of the pioneers the pioneering period is a great story—a saga singing of human endurance and heroism in the raw struggle for survival.

Years will continue to escape, taking us and those who come after us further and further away from those trying days when our foundations were being laid in this country. Officially, they are recorded in many documents which lie forgotten, awaiting future historians to decipher them and make a close study of the Ukrainian immigration to Canada.

But these documents do not tell all. They are merely dry facts for information's sake, and superficial reports of observers. They do not look into the souls of these people who left their homeland in search for freedom which they found, along with the hardship they had never anticipated. These documents do not report the stirrings of the pioneer's hearts when they were faced with the realization that fate had chosen them to cut the trail to a new life in Western Canada. They do not record the disappointment which gripped their hearts when they realized that never again will the song of the nightingale or the cuckoo be heard and that the faces they loved were separated from them forever. Nor do these documents describe the joy which brightened their lives when the fruit of their labour—their first crop was gathered from amongst the stubborn monstrous stumps which were left to rot before they could be wrenched out. To describe the daily life and experiences of human beings midst the harsh pioneering conditions it takes more than official documents. It takes a writer of great ability who intimately feels and understands the pioneers and who is capable of bringing the people and the events back to life and immortalizing the lives of those now dead.

Illia Kiriak was such a master, and his novel, "Sons of the Soil" is his masterpiece in which the Ukrainian pioneer tells his story for the ages to come.

His novel is accepted as an authentic picture of the Ukrainian pioneer. It is not the work of pure imagination, based on reports and memoirs of others. It is an organic part of the life it paints, a document of truth coming from personal experience. For Illia Kiriak, like the people whose lives he portrayed and immortalized, was a pioneer himself.

His background was similar to that of the people he wrote about. He was born in 1885 in the Carpathian region of Western Ukraine. The mountainous countryside and the famous river, the Cheremosh, provided an excellent childhood for him and taught him to love beauty, while his older brother, who was active in Ukrainian public life, taught him how to read and write. It was obvious that he was a promising student and a story-teller, but it was impossible to develop these talents. His father, like all other Ukrainians, did not own a fair share of Ukraine's fields which were occupied by foreign landlords. Seeing that three acres of land could not even supply the bare necessities for the family, Illia Kiriak left his beautiful homeland in 1906 with the intention of making a fortune across the ocean and returning a rich man.

A dream of making a fortune in some distant land and returning back to the home that reared you and captured forever your heart was the dream of most pioneers. They did not leave their native land because they found fault with it or because they could not live with each other. The reason was always the same. Poverty resulting from foreign occupation of their land, and suppression of their national life. This was accompanied by discrimination and resulting limited opportunities for advancement. For these reasons they left the warmth of their homes to meet the embraces of Canadian wilderness which they conquered and tamed, and earned the freedom and liberty which they did not have.

Arriving in Winnipeg with three dollars in his pocket, Illia Kiriak entered the threshold of his "temporary" career in Canada. After working in a stone quarry, and as a section man on the railroad, he sent his parents $80.00—a proof that he was on the way to his goal. This caused a sensation in his village, and soon twenty-three boys escaped from the army and came to Canada in search for the same fortune.

Fate showered him with no kindness, but he continued to toil, his youthful eyes seeing only his purpose. He spent a year in the State of Washington midst trying conditions; he worked in a coal mine for two years. He even took a homestead near Athabasca, Alberta, like so many of his countrymen did.

Although life weighed heavily on him, he had one opportunity which he did not have at home. He had a chance to go back to school. Starting grade one in 1912, he progressed up to grade eight by Christmas time. The English language was a great hindrance: "There was no other way but to memorize the lessons without understanding their meaning". After completing grade ten he was given permission to teach, and by 1919 Illia Kiriak was a qualified teacher.

Illia Kiriak was a typical pioneer teacher, an intellectual among the pioneers, a leader in the pioneer cultural, and often, public life. His duty towards his people was foremost in his mind. He taught Ukrainian school, taught Ukrainian songs and acted as cantor in church. This kept the Ukrainian spirit alive and inspired many a young pioneer to seek the opportunities this country offered.

Ill health ended his teaching career in 1936. He became the secretary of the Ukrainian Self-reliance League, the Canadian Ukrainian Youth Association, and the National Home Association, positions which he gave up to Ivan Danylchuk, who was a promising young poet, a teacher, and an active member of the Canadian Ukrainian Youth Organization. From 1936 to 1944 Illia Kiriak held the position of rector or vice-rector at the Petro Mohyla Institute at Saskatoon. From 1944 to his death the writer worked as bookkeeper with a railroad company.

Illia Kiriak died on Dec. 28, 1955. Many Ukrainians with whom he lived and worked have vivid memories of him. To many he is known as a teacher, a friend, and a Ukrainian devoted to his people's cause. But to those who were less fortunate and have never met him, he remains a writer, a man who portrayed the Ukrainian pioneers for posterity.

When did Kiriak start his writing career, and how serious was he about it? His exceptional ability in story telling was probably the first indication of a rich imagination. However, his talent remained latent until 1921, when the "Ukrainian Voice" encouraged hopeful writers to send in their manuscripts. Illia sent in his short stories which portrayed the life and people of the district where he taught. This caused disharmony between the teacher and the community, forcing the young writer to move to another district. He wrote this "Sons of the Soil" between 1921 and 1928, but lacking confidence in his great talent, he kept the manuscript in secret until 1936 when he published it, encouraged by Prof. O. Bochkovsky. Since its publication "The Sons of the Soil" has been steadily gaining recognition, and today it is regarded as the classic of Ukrainian literature in Canada. Its translation into English by Mr. Mychailo Luchkovych makes it accessible to the English-speaking public. This book, which gives such a complete picture of the Ukrainian pioneer, silently indicates the price the Ukrainians had to pay for their new homeland, their freedom and the opportunities which were denied to them in their native land. This book doubtlessly has a definite role to play in the mutual understanding between the Ukrainian Canadians and their neighbours.

Illia Kiriak left for distant Canada to make a fortune and return home. Instead, he gave his Ukrainian brothers in Canada a gift of his own soul which is worth more than all the fortunes of the world. A fortune which will last as long as humanity will last. It will always be a tribute to the people of Ukraine, a tribute to humanity itself.

But Kiriak's dream of seeing his native Cheremosh and mountains again was never realized. Like all pioneers, he longed just to see once more the land of his birth with the deep yearning of a soul in exile. He was firstly deterred by studying and the resulting debts, and then by the rigid Polish Government which ruled over Western Ukraine after the First World War. The writer finally abandoned the idea of seeing his native land after the Communists gained ruthless control of the country. He died a lonely man, having done his duty in spite of the harsh fate which he shared with his brothers, the Ukrainian pioneers.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

V.

PRESERVATION OF TRADITIONS

Canada has been greatly enriched by the cultural contributions of its countless immigrants. It is the peoples from various countries with their diversified cultures, that helped to mold the mosaic pattern of Canadian development into its greatness. A great portion of this credit may be attributed to the natives of Ukraine. For the Ukrainians, from early pioneering days, strived to preserve the traditional values of their native land, and at the same time they tried to expand their energies towards the citizenship of their new country.

The Ukrainian Women's Association of Canada, in its program has as its main objective the preservation of its ancestral traditions. This issue has a dual purpose. First, the need and desire to transmit the ideals of Ukrainian heritage from generation to generation, and secondly, the aim to merge the Ukrainian culture into Canadian life. A great deal has been achieved in this respect; however, much remains to be done. Cultural achievement is something that cannot be developed automatically. It must be cultivated with patience, care and ceaseless effort. The Ukrainian Women's Association is well aware of these facts. Therefore, the organization, through its locals, is undertaking the sponsorship of youth projects, such as kindergarten classes and junior SUMK clubs. This gives an excellent opportunity to instill in the young hearts and minds the love and respect towards the treasured possessions of their forefathers.

These traditions in which Ukrainians take such immense pride are composed of the church, language, literature, music, art and handicrafts.

Deep religious faith has always been a strong factor in the lives of Ukrainian people. Today, after seventy years in Canada, churches of Ukrainian Greek Orthodox denomination may be found scattered across the face of our vast Dominion.

The Ukrainian language, which is fundamental in the preservation of traditions, has been presenting a problem within the last two decades—that of partial assimilation. In striving to preserve this vital characteristic of Ukrainian culture, the Association urges that parents, organizations, institutes, schools and universities provide means for the pursuit of Ukrainian study.

Although Ukrainian literature is rich and the bountiful, due to lack of translations, it is little known to the English-speaking public. However, the Canadians of Ukrainian origin are gaining for themselve a place in English literature. There are Vera Lysenko, Myra Lazechko-Haas and others.

Ukrainian music, especially folk music, has been attaining popularity in Canadian society. It is adapted by Canadians and woven into the patterns of this country's music. In mentioning some of the Canadian Ukrainians talents, there are Donna Gresco, a brilliant violinist; June Kowalchuk and Lesia Zubrak, famous singing artists.

Ukrainian arts and crafts have achieved high commendation in Canadian society. Ukrainian dances have fascinated many an audience, and various embroideries, weaving of rugs, wood carvings and decorating of Easter eggs have equally amazed many an eye. Though many traits of Ukrainian traditions are revealed to the world, many still lie dormant, waiting expression. It is felt that these traits should be encouraged to ensure the blossoming of the Ukrainian spirit in this land of freedom.

In looking to the future, as generations change with times, priceless traditional values of Ukrainian heritage must be preserved distinctively. The language problem must be met and dealt with conscientiously. Every precaution should be taken to preserve these cultures as they form a living force beneficial to the welfare of all. The Ukrainian Women's Association has been highly instrumental in the ways and means of achieving the dual purpose in the preservation of traditions. Yet, to acquire more complete success, it requires the whole—hearted support of every Ukrainian, especially the women folk. By doing so, the Ukrainians will be fulfilling their obligations towards Ukraine and Canada. These cultural achievements will add dignity and respect to freedom and our common welfare.

Elizabeth Bilych.

СЛОВА МУДРОСТИ

Діла праведних — це зерна, які деколи довго лежать в історичній рілі непорушно. Однак приходить світло і тепло життя і вони починають рости, цвітуть і приносять овочі. А що посіяне насильством і неправдою, те гине, трупішає і безслідно пропадає.

Відділ для дітей

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Вбогим хлопцем він родився,
Вийшов із сільської хати,
Та мов той орел він збився
Над усі царські палати.

Хоч маленький він зростає
У неволі і недолі,
Та братів своїх справляє
На шляхи свободи-волі.

У своїх піснях прекрасних
Вчить він сонце те кохати,
Що ніколи нам не згасне
І во вік буде палати.

Сонце те то рідна мати
Й рідний край той, Україна,
Це повинна добре знати
Українськая дитина.

Він, мов батько, нас навчає:
Не цуратися науки,
Щоб на славу України
Ми росли — козацькі внуки.

І от сто літ уже минає,
Як спочив Тарас в могилі,
Там до сну йому співають
В його стіп Дніпрові хвилі.

Та живе „Кобзар" між нами,
А в нім святі заповіти:
Їх сповняймо ми ділами,
Любі українські діти!

Ю. Ш.

13-літній Шевченко і Оксаночка Ковалівна
Малюнок В. І. Касіяна

Ю. Ігорків.

СОН ПАСТУШКА

Був прекрасний літній день на Україні. Сонце вже підійшло під полудне й обсушило від роси високу траву і квіти на широкім українськім степу. Увесь степ лунав від дивної музики: співу пташок та свисту степових коників. Було чути також пісні пастушків, що пасли по степу коні та вівці. Усі пастушки сходилися звичайно до купи, заводили ріжні забави, співали, виводили танок і жартували.

Тільк один хлопець — може 13-літній — не дуже охоче бавився сьогодні з товаришами, хоч звичайно був жвавий і веселий. Він непомітно для інших відійшов собі від дитячої громади, ліг у високу траву і, прислонивши рукою очі від сонця, глядів у синє небо. Про що то думав маленький пастушок? Чи про ті білі хмаринки, що линули по небу, мов човники по морі, чи про тих пташок, що щебетом сповняли увесь степ, чи про овечок, що мирно й ласкаво паслися тут біля нього? І чи довго думав, не знати. Бо тільки в хвилину потім, як ліг у траву і прижмурив очі, він почув щось дивне. Почув, що ніби якась невидима сила підняла його на свої крила й злинула з ним у ясні висоти, високо-високо і понесла. І ніби він глядить у низ і бачить своїх товаришів, овечок, село, людей — а все те маленьке, як мак. І летить він так, летить, аж чує, що спадає в низ, нижче, нижче — аж опинився десь на високій горі. А то була козацька могила серед степу. Став він на вершку й дивиться — нічого. — Аж ось по хвилині із високої трави показалась козацька шапка, вона ніби росте угору, ось уже обличя і вуса, ось червоний

жупан і пояс, і шабля — а за хвилину перед хлопцем став старий, дужий козак та й каже:

— Не бійся, хлопчино! Я козак-характерник, один із тих, про яких тобі учора дідусь вечером оповідав, що усе потраплять і все знають. Отож кажу тобі, а ти слухай. Отак, як ти тепер високо був злинув, аж під небо, так високо знімешся у своєму житті, хоч ти тепер убогий пастушок. І як злетів ти на невидимих крилах на цю могилу, до мене характерника, так у своєму леті будеш завжди пам'ятати про своїх убогих братів, що терпіли і терплять кривди й неволю від чужих. — І ти будеш для тих характерником. Ти все будеш знати і все потрапиш. — Ти поведеш своїх братів до кращої долі, бо вклоняться тобі і царські престоли. — А до того діла — ось тобі від мене дарунок!

Кажучи це, запорожець добув із-за пазухи заворожений камінець на шнурку і повісив його хлопцеві на шию.

Хлопець не мав сили ні часу й промовити — бо в тій хвилині загуло щось, могила затремтіла і козак зник.

Хлопчина оглянувся, аж тут до нього біжать два вовки та гаркаючи промовляють людським голосом:

— Віддай камінець! Віддай!

— Не віддам, не віддам! Атю, скажені! — закричав хлопець і пробудився.

Він з дива оглянувся, що це з ним. З заходу ішла чорна хмара, гриміло. Пісні замовкли, вівці блеяли, лякаючись бурі. Аж тоді хлопчина пригадав собі щось і зловився за шию — та камінця на ній не було. Він пізнав тоді, що це був сон. Та почув у своїй душі якусь дивну міць. — І подумав собі, що він усе потрапить і про все знатиме. І завертаючи овець додому, він вірив, що його сон здійсниться.

...Сон здійснився. Він справді знявся нау усю Україну і довів своїх братів до свідомості й бажання волі. Той хлопець — це був Тарас Шевченко, що змалку був пастушком, а потім став найбільшим поетом України.

Світлина з виставки в Торонті, — українська кімната. На знимці панна Донна Вахна.

ЧАЙ І ВИСТАВА НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

Торонто, Онт. — Відділ Тризуб. Заходом відділу Союзу Українок Канади Тризуб при Катедри св. Володимира в Торонті відбувся успішно великодний чай в пятницю 31-го березня і продаж домашнього й святочного печева, писанок і мистецької виставки в роді української кімнати із східної України.

Заля була заповнена старшим і молодшими: жіноцтво, сумківці й гості; прибули гості і з провінціяльної екзекутиви С.У.К. з Гемилтону.

На перший погляд як жіноцтво вій шло до залі завважено святочні підготування.

Пані І. Вахна, голова відділу Тризуб офіціяльно відкрила чай і подякувала, що так численно зійшлися.

Жіноцтво було дуже захоплене цікавою і відмінною виставкою.

Це саме тло виставки було висвітлене на телевізії С. В. С. ченел 6. четвер 6-го квітня 2.30 по полудні де пані Славка Охітва коментувала на запити українських Великодних традицій.

І. Шиповик, секретарка

Моди в Парижі

Цього року Париж в своїх виставах вибухнув з кольоровими костюмами. Також суконки в клинові спідниці, до колін, дуже пасовані в стегнах, а вільні в стані.

Цього року є прекрасні матерії і пристойна мода. Суконки мають продовжений стан як також блюзовані.

Костюми на день — рожеві, жовті, блідо-сині, блідо-фоілетові, блідо-зелені, або темно-сині.

Жекети, які хто хоче, але середньої довжини з короткими рукавами. Спідниці в клин. Капелюхи-берети, закочені догори, великі криси. Капелюх звичайно в такий самий колір як і костюм.

Намисто — також має такий колір як костюм, а як нема намиста, то звичайно, показували прикрасу з рожі причепленої в стані, або коло шиї.

Черевики — довгі, шпичасті, а носки втяті, вкоротці менші і делікатніші.

Париж показував багато зеленого кольору: в костюмах, в шикованих сукнях, по обіді і на вечері, як також в кремових.

Кремові суконки появилися на всіх виставах в Парижі.

Також появилися суконки в зелених кольорах, але є і в синіх, білих, жовтих, чорних, як також і темно-сині.

Також було багато суконок в вибитих кольорах з шіфону і крепу.

Кожна вистава, для пообідніх суконок показувала або вибиту шіфонову, просту і вільну в стані, а відтак в складах, фленґах, клішах.

Багато верхніх плащів, розтяті по боках від лиштви до стану.

Париж показував або короткі рукави, або без рукавів у всіх своїх убраннях. Костюмів було дуже багато, — суконки з верхнім одягом, або з жекетами, або з накидкою.

Верхні одяги (плащі) вільні, багато з них трансперовані поверх тяжчих суконок. Сладки появлялися в ріжних уборах. Вечірні суконки довгі, вибиті, вільні з орґанди.

Н. Сенів.

Т. Шевченко

СЕСТРІ

Минаючи убогі села
Понаддніпрянські невеселі,
Я думав: — Де ж я прихилюсь
І де подінуся не світі? —
І сниться сон мені — дивлюсь,
В садочку, квітами повита
На пригорі собі стоїть,
Неначе дівчина хатина,
Дніпро ген-ген собі
[розкинувсь!
Сіяє батько та горить!
Дивлюсь: у темному садочку,
Під вишнею у холодочку,
Моя єдиная сестра!
Многострадальниця святая
Неначе в раю спочиває,
Та з-за широкого Дніпра
Мене небога виглядає,

І їй здається: виринає
З-за хвилі човен доплива!
І в хвилі човен порина...
— Мій братіку! Моя ти доле!—
І ми прокинулись. Ти....
На панщині, а я — в неволі!...

Отак нам довелося йти
Ще змалечку колючу ниву!
Молися сестро! Будем живі
То Бог поможе перейти.

Жіноче Товариство ім. княгині Ольги у Вернон, Б. К.
Перший дяд: Впреп. о. Прот. Г. О. Василів, Катерина Третяк — секр., Евдокія Ірийчук — заст. голови, Василина Кучер — голова, Павліна Кіндрачук — фін. секр., Добр. Василів — бібліотекарка, Марія Сокол — касерка, Марія Михайлюк — Музейний Ком. Другий ряд: Марія Дучак, Василина Малиш. Тетяна Робак, Наталка Чипежук, Степанія Мазій, Марія Микитюк, Гафія Пенюк, Марія Лошна, Агафія Лучак — мистецтво, Павлані Андрусів. Третій ряд: Анна Домет, Марія Вигнан, Параска Чорногуз, Марія Бабич, Іванна Наконечна, Настазія Микитюк, Варвара Крипякевич, Анна Малиш. Останній ряд: Анна Остафійчук, пані Бойчук, Анна Ластівка, Василина Несміла, Марія Николайчук, Ольга Шумей, Дарина Павлишин, Стефанія Пясецька, Єлена Лупул, Оксана Юзик, Емілія Ханасик, Калина Винничук, Павліна Гакман, Марія Поповичь. Бракує на знімці: Фрозина Копач, Варвара Савіцька, Параска Іванчук, Агнис Антонишин, Єлена Василик, Анна Рочак, Маланя Чижевська, Марія Іванчук, Марія Кучеран, Катерина Прихідько, Катерина Лучак, Марія Ірийчук, Юлія Полегойко, Єлисавета Делецой, Катерина Семенюк, Настасія Малиш.
Звіт був поміщений в ч. 4 „Променя".

З кампанії журнала „Промінь"

Наша кількамісячна кампанія за новими передплатниками журнала „Промінь" дала добрий вислід. Були місцевості, які присвятили більше уваги і праці, інші менше, однак загально треба ствердити, що членство на місцях зробило гарну працю в цім напрямі.

Центральна управа Союзу Українок Канади робить підсумок здобутих передплат в обсягу призначеної на місцевість квоти і визначить нагороди одну в кожній провінції, які правдоподібно будуть вручені на пров. з'їздах восені.

На цім місці висловлюємо подяку всім тим особам, які прийняли на себе цей трудний обов'язок і виконали його в можливостях даних обставин. Дякуємо відділам за улаштування чайних прийнять в користь журнала та взагалі за всяку працю в цім напрямі.

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИДБАЛИ

Пані Олена Шевчук — Вишарт, Саск. — 1
(Раніше 8 — разом 9)
Пані Стефанія Пауш (під час поїздки у Східній Канаді 10
Пані А. Королишин — Детройт, ЗДА — 1
Пані Єлисавета Білич — Сондавн, Ман — 1
Пані Анастасія Шемелюк — Смокі Лейк, Алта. — 4
Пані Марія Гавриш — Едмонтон — 4
(Раніше 86 — разом 90)
Пані Емма Верхомин — Едмонтон — 9
(Раніше 23 — разом 32)
Пані Т. Михайлюк — Вернон, Б. К. — 3
(Раніше 13 — разом 16)
Добр. Л. Слюзар, Монтреал, Кве. — 14
Добр. Н. Костюк — Норт Суррі, Б. К. — 15
(Раніше 7 — разом 22)
Пані Анна Ситник — Давфин, Ман. — 3
Пані Марія Вакалюк — Ванкувер, Б, К. — 5
(Раніше 8 — разом 13)
Пані Євгенія Козяр — Канора, Саск. — 2
(Раніше 4 — разом 6)
Пані Марія Цьона — Блейн Лейк, Саск. — 2
(Раніше 2 — разом 4)
Пані І. Сушко — Гемилтон, Онт. — 2
Добр К. Дебрин, Ню Вестминстер, Б. К. — 2
Пані Д. Масцюк — Ню Вестмінстер, Б. К. — 2
Марія Сулима, Едмонтон, Алта. — 1
Марія Лазарук Едмонтон, Алта. — 1
Т. Буряник — Торонто, Онт. — 1
С. Якимець — Торонто, Онт. — 1
А. Пелешок — Торонто, Онт. — 1
Добр. Ю. Лучак — Ошава, Онт. — 1
Пані Т. Дяковська, Ґримсбі, Онт. — 1
(Раніше 4, разом 5)
(Раніше 1 — разом 2)
Пані Є. Товстюк — Лашін, Кве. — 1
Пані А. Данильчук — Вінніпеґ, Ман. — 1
Пані Д. Масцюх — Вінніпеґ — 1
Пані Є. Жучкан — Портедж ля Прері, Ман. — 1
Пані Анна Горбай — Роблин, Ман. — 1
(Раніше 2 — разом 3)
Пані М. Луцяк — Гефорд, Саск. — 1
Пані М. Світлик — Торсбі, Алта. — 1
Пані Анаст. Сарчук — Вінніпеґ — 1

ЗЛОЖИЛИ ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВ. ФОНД „ПРОМЕНЯ"

Пані М. Яремій, Брентфорд, Онт. — $6.00
Пані М. Гулька, Ватерфорд, Онт. — 5.00
Пані М. Іванець, Брентфорд, Онт. — 2.00
Пані Текля Кудрик, Квил Лейк, Саск. — 2.00
Пані К. Сосницькка, Монтреал, Кве. — 1.50
Пані П. Туткалюк, Овкборн, Ман. — .50
Пані Анна Підвисоцька, Монтреал, Кве. — 1.50
Іван Бугера, Сейнт Піер, Ман. — .50
Пані А. Кірілюк, Галок, Мінесота — 1.00
Пані А. Кіпибіда, Монтреал — 1.00
Пані Г. Флічук, Веґревил, Алта. — .50
Пані П. Хомик, Монтреал — 1,00
Пані М. Петришин, Гемилтон — 1.50
Пані М. Ревуцька, Овкбеньк, Ман. — 2.00
Пані Марія Елков, Мусідора, Алта. — 1.00
Пані К. Старенька, Шіго, Саск. — 1.00
Вол. Тишко, Вінніпеґ, Ман. — 2.00
Пані Марія Мадюк — 3.50
Із збірки на похороні бл. п. Параскевії Кіцул-Дітройт, Міш. — 10.00
Пані Е. Дутчак, Райкрофт, Алта. — .50
Пані Марія Боянівська, Вінніпеґ — 5.00
Із збірки на ювілею подружжя п-ва Михайла і Анни Боєчків в Радвей, Алта. — 5.00
Відділ ім. М. Маркович, Канора, Саск. — 48.00
Пані Т. Дяковська, Ґримсбі, Онт. — .50
Сумківці Оленка і Іван Верхомин на невянучий вінок бл. п. Мар. Руснак, Едмонтон, Алта. — 5.00
Пані Марія Ґулька — Вотерфорд, Онт. — 5.00
Відділ ТУС у Ніяара Фалс, Онт. (Збірка) — 10.25
Пані Анна Бойко — Торонто — 1.50
Пані Галя Юськів — Содбурі — 3.00
Пані Марія Савченко, Торонто — 1.50
Добр. М. Фотій, Торонто — 1.50
Пані К. Грабовська — Торонто — 1.00
Пані Ніна Жовкевич — Содбури, Онт. — .50
Пані П. Литвин Вінніпегосіс, Ман. — 1.50
Пані Ф. Заборонюк — Виндзор, Онт. — 1.50
Пані П. Нікіфорук — Борден, Саск. — 1.00
Відділ ім. С. Русової, Лонґ Бренч, Онт. — 10.00
Відділ ім. Барвінок, Ошава, Онт. — 10.00
Пані Ева Венґер, Форт Вілліям, Онт. — 20.00

Всім тим, що складають пожертви на прес. фонд складаємо щиру подяку.

Адміністрація „Променя"

Провінціяльна екзекутива Союзу Українок Канади в Альберті. Світлина взята під час весняної вистави. Перший ряд зліва направо: Р. Ґовда — касієрка, Т. Лазарович — рек. секретарка, С. Гриник — голова едмонт. відділу, Н. Шемелюк — уст. голова пров. екз., К. Засійбіда — голова пров. екзек., М. Будник — заст. голови, О. Юсипчук — культ-освіт. референтка, О. Лукомська — рефер. видавництва. Другий ряд: М. Лазарук, — кор. секретарка, М. Чарнецька, репрезентантка САС., Ґ. Яремчук, референтка цивільної оборони, О. Семчук — мистецтво і музею.

УСПІШНИЙ ЧАЙ І МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА
в Едмонтоні.

Рік річно провінціяльна екзекутива Союзу Українок Канади і Едмонтонський відділ при Катедрі св. Івана, спільно улаштовують висняну мистецьку виставу і чайне прийняття. Цього року така вистава відбулась 29-го і 30-го квітня.

Пані О. Семчук, референтка мистецтва і музею при помочі пані А. Мельник і інших членок комітету. зібрали прекрасні речі із міста Едмонтону. Речі були розложені із артистичним смаком для того, щоб можна розглянути кожну річ зокрема.

Також на виставу привезли з собою прикрасні вишиті речі і писанки з околиць. Пані Ілащук з Радвей і пані Н. Шемалюк з Смокі Лейк.

Цього року провінціяльна екзекутива мала щось відмінного. Зимою управа купила полотно, нитки і взори і порозсилали до відділів у Альберті, щоб членки повишивали малі серветки і настільники. Вишивка була хрестиками, низинкою, яворівкою і ін. Успіх був надзвичайно добрий і корисний як для відділів так і для екзекутиви.

У суботу 29-го квітня пані К. Засійбіда, голова провінціяльної екзекутиви привітала заповнену залю гостей і представила пані Н. Шемелюк офіційно відкрила виставу.

У своїй короткій промові пані Шемелюк представила нашу працю на полі української культури як також нашу гордість у збереженню нашого мистецтва і музею.

Через довгі роки провінціяльна екзекутива старається мати відмінну виставу. Були контести вишиття, показ народної ноші, вишиті блюзки для дівчат, демонстрація тканння і писання писанок.

Цього року знова мали успішний продаж українського печива. Цим занялися пані Р. Скакун, Л. Голубіцька, Є. Репка і О. Ґаук.

Цікава частина вистави була мапа України, що її виготовили учні старшої кляси української школи, яку започатковано цього року під опікою відділу Союзу Українок при Катедрі св. Івана. Ця кляса приміщується у Інституті св. Івана. Мапа була зроблена із пластеніни і на ній були представлені гори, долини і ріки України. Учителька цієї старшої кляси є пані О. Лукомська.

Цього року пров. екзек. започаткувала виставу малярства, виконано молодими сумківцями, щоб заохотити наших молодих артистів пробувати своїх сил.

Цього року дали початок такому важному проєктові. Було розложено поважне число музейних експонатів, поміж тим цінні, нові речі як фігура Шевченка і Гуцул-різбяр, подарована панами Тачун і Марчишин. Також книжка „Народний одяг" — Кульчинської, подарована пані Є. Верхомин, як також книжку — Софії, подарована панством Гринчуками.

Чайовий комітет очолювала пані Г. Особа і К. Самиця постаралися, щоб гарно був прибраний головний стіл, як також столики на боках були прибрані вишиваними обрусами, що їх вишивали молодші сумківці. До столів доносили жінки молодого братства як також сумківки.

До наливання чаю, були запрошені голови товариств з околиці і інших організацій. Були гості здалека як добродійка Мельник з Бервн, Піс Рівер, Редвей, Калмер, Ту Гилс і Вегревіл. В неділю з приводу другого дня вистави пані Верхомин бувша

Передз'їздова конференція СУС на сході Канади

В місті Брендфорді передз'їздова конференція складових організацій С.У.С., С.У.К. і С.У.М.К. відбулася 20 травня в парохіяльній залі при участі повного числа делеґатів і кількох священиків.

ПАНІ ҐОРДОН РІЧАРДС З ТОРОНТА іменовано секретарем дирекції Всеканадійського Комітету Міжнароднього Дидячого Фонду при Об'єднаних Націях, який займається охороною здоров'я і добробутом дітей у всіх частинах світу, а зокрема у слаборозвинених країнах. Пані Річардс є директором Всеканадійського Материнського Комітету.

Голова С.У.С. д-р Лазарович відкрив конференцію і делеґати забрали голос: першою точкою було літні курси українознавства.

Започаткував о. Ференсів, далі д-р Клімашко, пан Попіль, пані Логин (учителька рідної школи) забрали ширше слово, давши багато сугестій для ведення навчання молоді. Пані Сакалюк зробила кілька інформативних завваг, що торкалися літніх курсів.

У справі свята Тараса Шевченка забрали голос: пан Кіт, пан Гайовський, д-р Клімашко, д-р Ґавриш і о. Ференсів.

По обідній перерві відбулася окрема жіноча сесія, що її відкрила голова С.У.К. пані Пилип'юк.

В організаційній ділянці брали голос: пані К. Сакалюк, пані Бевш, пані Іванець і пані Бурдейна. В справі журнала „Промінь" взяли голос: пані Даркович, пані Козій, пані Сулима, пані Шнайдер. Пані Ситник дала пояснення усім загально, що порушували справу журнала.

На закінчення сесії удекоровано корсажами: пані Сулиму, пані Пилип'юк і пані Токарек.

Дальше на спільній сесії покликаний пан Гайовський зреферував справу Інституту і голова дирекції Інситуту, пан Гуменюк додав, що оферту на будинок дано.

В запитах і дискусіях брали участь: пан Даркович, д-р Ґавриш, д-р Смельський, о. Гоцуляк, д-р Клімашко. На закінчення дискусій, кофереція схвалила набути будинок.

У фінансовій справі, що торкалася купна будинку взяли участь в дискусії: пан Федчук, пан Баюс, пан Кіт, о. Гоцуляк, о. Легенюк й пан Гуменюк.

Покликаний голова С.У.М.К. С. Е. Попіль зазначив щоб надзірна рада була відновлена для помочі С.У.М.К. і це взято під увагу. Панна Маруся Шувера, секретарка С.У.М.К. закликала аби сумківці зі Сходу Канади їхали на З'їзд на Захід Канади, наводячи факти як багато вона скористала, — будучи на З'їзді в Вінніпеґу.

Забрали голос старші, що погодилися з думками провідників С.У.М.К. — пан Іванець, пані Сулима, бувша сумківка, пан Федчук, д-р Ґавриш висловилися щоб, д о р а д ники С.У.М.К. помагали, д-р Клімашко здоровою думкою і доброю радою закінчив дискусію, навівши конкретні приклади систематичного виховання та ведення С.У.М.К.

На тім конференцію закінчена. Почався бенкет, що його господарем був пан Іванець, а смачну вечерю приготовив гостинний відділ С.У.К..

Покликані до привіту: голова місцевого відділу пані Бурдейна, голова місцевого відділу С.У.М.К. — пан Ковальський, місцевий парох о. Тріска тепло привітав конференцію і апелював, щоб щиро ставилися усюди до збірок фондів на Інститут.

На закінчення покликано головного бесідника о. Ференсіва (з Ніяґара Фалс), який виголосив промову по лінії заслуг Союзу Українців Самостійників зі складовими своїми організаціями. З а з н а чивши, що ідеологія осталася без змін, не схибла зі свого шляху зі своїм органом „Українським Голосом", що започатковано на твердому фундаменті.

На закінчення поблагословив о. Ференсів, щоб ми продовжували свою працю на тих основах, що започатковано.

О. С., секр. конф.

референтка мистецтва і музею, виголосила коротку та цінну промову.

Успіх такої вистави треба завдячити відділові Союзу Українок при Катедрі під проводом пані С. Гриник і членкам пров. екзек. які так ревно сповняли всі обовязки для доброго успіху.

Марія Лазарук, кор. секр.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

САСКАТУН, САСК.

Відділ ім. Ольги Кобилянської.

Річні збори відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні відбулися 11-го грудня. Предсіднщею зборів була перша заст. голови пані Е. Залєщук, а секретаркою пані Е. Табашнюк. Молитву перед зборами провів парох о. Прот. М. Боднарчук.

Звіти членок заряду, голов кружків, голов комітетів і референток виказали що товариство провело 1960 рік з гарним успіхом. Вписалось 25 нових членок і товариство тепер числить около 150 членок. Членки учащали на загальні збори і також належали до 6 кружків під проводом провідниць: П. Турецька, П. Хомин, А. Янів, М. Піхач, Н. Заведюк, А. Михайлюк.

Кружки сходяться по домах у своїм сусідстві й беруть участь не тільки в загальній праці праці товариства але мають й свої окремі проєкти: — освітно-культурні, мистецькі і для придбання фондів до загальної каси. Із збірок на вечорках, із розігравок, з продажі печева, і т. под., кружки придбали $2,141.09. Кожний кружок, по черзі, занявся обідами, Ексибишином", перекусками під час базару, пущенням і під час „бінго", що відбувається кожного тижня в церковній залі, заходом церковного заряду. Кружки занялись „Щедрівкою" і перевели збірку поміж членками. Із щедрівки прийшло $693.25.

Через рік товариство мало 24 обідів. Різдвяну вечерю, спільне свячене, (під час з'їзду Інституту ім. П. Могили і С. У. С.) храмовий пироговий обід в користь Фонду світових втікачів, обід на День Подяки, на якім принято міс. студентів, і обід під час візітації Митрополита Іларіона. Під час храму наша парафія відбула свято спалення моргеджу на церкві й офіціяльно розпочала кампанію на збірку фондів для будови церковної залі. Під час візітації Митр. Іларіона, Митрополит посвятив викінчений іконостас, ікони і павук і підніс льокального пароха о. М. Боднарчука до стану Протоєрейства, було 6 весільних обідів, 11 похоронних, один поминальний. Прихід з обідів $2,731.82.

Під час ексибишен товариство подавало сніданок, обід і вечерю у своїм сталім приміщенню під „гренд стенд" й з цього проєкту прибуло $2,825.78, чистого приходу около $1,300.00.

Відбуто 6 чайних прийнять; чай членства, на якім святковано появу першого числа „Промінь", великодний чай і продаж писанок і печива, чай для учасників з'їзду С. У. С. і Інст. ім. П. Могили, чай Комітету Укр. Канади на Світових Втікачів, чай під час Свята Книжки, Різдвяний чай і продаж вишивок і печива.

Кружок молодих членок занявся сніданком для дітей недільної школи після Святого Причастя і приготовленням Різдвяних пакунків для всіх дітей в парафії після концерту св. Миколая.

Старанням комітету що опікується молодим відділом СУМК, корисна праця з дітьми провадиться кожного тижня. Членки допомогли з програмою, з перекускою, і закупом спортових речей і рекорд плеєр.

Старанням товариства скликано сходини родичів дітей недільної і рідної школи, і на них зорганізовано комітет, який має опікуватись рідною школою. В цім Комітеті товариство має дві репрезентантки.

До недільної школи учащають около 100 дітей а до рідної школи 40. Членки товариства добровільно працюють учительками нед. школи, а дві членки диригували хором при церкві коли не було сталого диригента. Членки беруть участь в хорі, помагають з колядою під час Різд. свят, беруть активну участь в Драматичнім Комітеті і мають репр. в надзірній раді СУМК. Членки також занялись шиттям строїв для драматичного ком. громади.

Старанням комітету журнала „Промінь" зібрано на оголошення з Саскатуну в сумі 205 дол. для Великодного і Різдвяного числа журналу. Прихід з свята книжки також був призначений на пресовий фонд журнала так, що разом вислано $265.90 на цю ціль.

Під проводом освітно-культурної референтки улаштовано академію в честь Тараса Шевченка, свято журнала „Промінь", Свято Книжки, і про читано реферати від централі. Прихід з академії Шевченка призначено на закупно книжок для розпочатої бібліотеки при товаристві. Також відбулась імпреза з перекускою на якій промовляла пані Г. Гнатишин, делєгатка на Конференцію Між. Жіночої Ради в Туреччині.

Розина Драган
голова відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні.

Комітет сестрищь дбав про прикрасу церкви і занявся садженням квітів коло церкви. Товариство постарало нове накриття на престіл, титрапод, жертівник і заслону на райські двері.

Старанням реф. мистецтва, т-во брало участь в контесті вишивок під час „Ексибишин" й велике число вишивок виграли нагороди. Членки також вишивали речі для різдвяної продажі і робили писанки для великодної продажі.

Товариство має 5 комітетів що постійно відвідують хворих по шпиталях. Рік річно членки доставляють святочні картки, кошики з пасками і писанками хворим прав. пацієнтам на Великдень, а на Різдво святочні картки і спеціяльну поживу. Тов. також опікується пацієнтами умово хворих в Норт Бетлфорді і через свою репрезентантку помагає жертвами. Через рік всім хворим членкам товариство вислало квіти.

Поза свою активність в громаді членки також беруть участь в різних організаціях міста Саскатуну. Членки помагали у „Клініці Червоного Хреста", збирали жертви на Камюнеті Чест, на День Невідомого Вояка і дали фінансову допомогу „Вай Даблю Сі ЕЙ, Тревлерс", Чилдренс Филм Лайбрирі, Ті-Бі, умово хворих.

Відділ має репрезентантки що вхо дять до заряду відділу Комітету Українок Канади і відділ співпрацює з цими жін. організаціями в збірці на памятник Шевченка, на фонд Світових Втікачів і в прийняттю і бенкеті в честь письменниці Ірини Пеленьской.

Відділ має 3 представниці до Саскатунської Жіночої Ради де і наша членка тепер є головою.

Загального приходу було $13,897.90. До церковної каси передано $4,000.00 на фонд будови нової церковної залі. До щадничого фонду відділу 500 дол., в цім фонді товариство тепер має $1,812.55. Інші жертви і видатки були такі:

На новий Інститут ім. П. Могили — 100 дол., на прикрасу й викінчення церковної залі — $1,216.37, на памятник Шевченка — 75 дол., на Світових Втікачів — 150 дол., на речі для прикраси церкви — 85 дол., на пров. стипендію — 20 дол., для парафіяльної хати, килим — 170 дол.

Товариство вислало делеґатку на з'їзд С. У. К. в Торонті і вислано буджет до централі Союзу в сумі $96.50

До заряду на 1961 рік увійшли пані: Розина Драган — голова, Е. Табашнюк — 1-ша заст., Е. Залєщук — 2-га заст., Г. Максимюк — 3-та заст., М. Маков — 4-та заст., добр. М. Сенишин — рек. секр., добр. Л. Боднарчук — кор. секр., М. Киба — пресова секр., М. Бурак — касієрка, М. Дорош — бібліотекарка.

Провідниці кружків: А. Янів, П. Турецька, Н. Заведюк, А. Максимишин, М. Дорош, Е. Клапоущак.

Комітети: Фонд журнала і фундації: голова — пані М. Бойчук, члени — добр. Л. Боднарчук, А. Буряник, М. Дорош.

Чайних прийнять: голова — А. Буряник, Г. Максимюк, П. Янів, А. Теслюк. Сестрищі: К. Чемборик, С. Ґрещук, М. Піхач, В. Катиринич, К. Притула. Відвідин хворих: С. Заведюк, А. Залєщук, М. Бойчук, М. Дорош, С. Голобець, А. Папіш, П. Чимборик, Ф. Перчишин, В. Катиринич, К. Капля, К. Притула.

Референтаки: освітно-виховавча — С. Стратійчук, мистецтва — О. Лецук, членства — С. Перрик, перекусків — К. Свик і А. Гарасимчук, обідів — М. Пігач, Р. Букшован, Г. Бальон. Кухонне майно — В. Катиринич. Представництво: Саск. Жіноча Рада — Р. Драган, М. Мадюк, добр. Боднарчук, Ком. Українок Канади — Р. Драган, Г. Гнатишин, А. Скоробогач, С. Заведюк, Червоний Хрест —К. Свик, тов. помочі умово хворих —А. Янів, Саск. Бюміфул Ком.—Е. Табашнюк, Тревлерс Ейд — М. Бойчук, ком. рідної школи — М. Маков, Ф. Перчишин, рада С. У. М. К. — С. Ціпівник. Контрольна комісія: К. Пангрес, А. Буряник, М. Ткачук.

Розина Драган, голова
Емілія Тобашнюк, секр.

ІНСІНҐЕР, САСК.
Відділ ім. Л. Українки

Діяльність т-ва: за рік 1960: відбулось 11 місячних зборів. Товариство приготовило обід на храм нашої церкви, що відбувся під час Зелених Свят, устроїло базар, купило кивот до церкви і мали три рази бінґо. Відбуло т-во свято День Матері, чотири випродажі домашнього печива і подало перекуску. Т-во дало жертви на Червоний Хрест, на недугу поборювання рака, кожного місяця опікується клінікою здоровля для дітей. Т-во приготовило й відбуло 25-літній ювілей свого існування на якім було відзначено 8 членок — пані: Ярина Доменко, Ліна Кирилюк, Василка Максимюк, Марія Сиридюк, Параскевія Копан, Оксана Молдован, Лікерія Федорчук, Марія Лемко. Голова т-ва покликала вшанованих членок до стола, що на нім був уміщений святочний торт і напис 25-ліття жін. т-ва. Пані Ольга Копан, голова т-ва вручила всім корсажі з живих квітів. Перед імпрезою вечора відбулася в нашій церкві Вечірня, що її відправляли 6 священиків Всеч. оо. Колинич — парох, Яковкевич, Бойчук, Бублик, Слюзар і о. Гриділь. Кожний із священиків дав коротку промову і підкреслював працю жіноцтва для церкви. Пані О. Копан, голова т-ва зложила подяку Всеч. оо. духовним і гостям, а Всеч. о. Яковкевич вручував членкам громади і відзнаки Союзу. Зложив подяку присутнім п. Дмитро Федорчук і дав признання за працю голові т-ва.

На річних зборах уступаюча голова пані О. Копан подякувала членкам за кооперацію і побажала успіхів на будуче. Заряд т-ва на 1961 р. пані: Анастасія Молдован — голова, Параскевія Костащук — заст. голови, Василька Максимюк — рекор. секретарка, Софія Николаїв — касієрка. Контрольна комісія — Катерина Гнатюк і Ярина Равлик. Господині — Катерина Зучкан, Параскевія Копан, Савеля Копан, Василька Максимюк. Сестрищі — Домка Руснак, Параскевія Николаїв, Лікерія Федорчук і Параскевія Копан. До Клініки Здоровя — Ярина Равлик, Катери Гнатюк. До начиння — Ліна Кирилюк і Анастасія Молдован. Референтка преси — пані Копан і пані Руснак. До відвідування хворих — пані Кирилюк і пані Костащук.

Анастасія Молдован, голова
Василка Максимюк, секр.

ТОРОНТО, ОНТ.
Відділ ім. св. Кн. Ольги

Річні збори відділу Союзу Українок Канади ім. кн. Ольги в Торонті відбулися в понеділок 19 грудня 1960 року в авдиторії будинку Української Православної Катедри св. Володимира під ч. 404 вул. Беторст.

Голова відділу п. Тасія Бевш відкрила збори, а отець прот. Дмитро Фотій провів молитву і сказав слово признання за працю членок для добра і розвитку української православної церкви в Канаді і української громади в Торонті.

В році відбулося десять місячних зборів і сім культурно-освітних товариських сходин з короткими концертовими програмами і читанням рефератів. Ці вечорі були присвячені памяті Івана й Ольги Франко, Хариті Кононенко, Уляні Кравченко та Ользі Кобилянській. Устроєно концерт Лесі Українки з допомогою хору дівчат відділу СУМК та учасниць курсу українознавства під проводом дириґента п. Юрія Головка і чайну гостину з концертовою програмою.

Побіч традиційної Йорданської Вечері членки приготовили святочні вечері для відзначення скромної громадської праці п. Калини Сакалюк; 25-ліття поступлення отця протоєрея в священичий стан і 10-річчя священичої і учительської праці отця і паніматки Мінодори Фотій в Торонті та обіди з нагоди всеканадійського з'їзду Союзу Українців Самостійників; з'їзду представників Східньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді та для відзначення 75-річчя життя Архиєпископа Владики Михаїла і 40-річчя священичого служіння в тому майже тридцять років в страшні роки московського безбожницького переслідування всякого церковного життя; чайну гостину-несподіванку для вшанування голови відділу п. Таісії Бевш з нагоди уродин; вечерю для

Кредитової Спілки „Союз" і пікнік-річницю набуття оселі „Київ". Занималися приготовленням чотирьох поминальних обідів. Відбулося два базарі — весняний в березню і річний осінний на початку листопада.

Наші делеґатки брали участь на Соборі Української Греко-Православної Церкви Канади, Крайовім З'їзді Союзу Українок Канади та Єпархіяльнім з'їзді Східної Єпархії Укр. Прав. Церкви.

Співпрацюємо з місцевім відділом Комітету Українок Канади. Через нашу представницю беремо участь в плянуванню і переведенню кампанії за пожертвами міської громадської скарбниці „Юнайтед Апіл".

У Великий Піст занимаємося продажем писанок .

Жертвували на памятник Тараса Шевченка 100 дол. на видавничі фонди 50 дол.; на організаційний фонд Союзу Українок Канади 50 дол.; на добродійні цілі 78 дол.

Посилали квіти членкам у лічницях у випадках.

Фінансовий звіт:

Загальний прихід за рік	$4,187.56
Загальні видатки	3,665.30
Стан каси	522.26

З тац у церкві під час Богослужень $2,172.00. До Катедри передано 1,100. долярів.

Склад уряду на 1961 р.: п. Таісія Бевш, голова; п. Марія Колодій, заст. голови; п. Калина Сакалюк, секр.; п. Доця Гуцуляк, фін. секр.; п. Анна Чабан, касієрка; п. Ніна Козій, заст. секр.

Контрольна комісія: пп. Анна Романко, Юлія Сулима, добр. Ольга Вишиван.

Комітет старших сестер: пп. Анна Друль, Магда Антонишин, Юстина Тринда.

Комітет господинь: пп. Марія Мудра, Юстина Тринда, Василина Теоболд, Марта Савченко, Зоя Гречка, Анна Пилипчук.

Комітет програмовий: пп. Анна Бойко, Анна Стахів, Валентина Завадська, добр. Мінодора Фотій, добр. Ольга Вишиван.

Базаровий комітет: пп. Марія Ґужда, Юлія Сулима, Марія Мудра, Гафія Боднар, Василина Теоболд, Стефанія Григоряк, Анна Пилипчук, Анна Євчук.

Надзірна рада С. У. М. К.: пп. Анна Євчук, Юлія Сулима, Катерина Кирилюк.

Представниці до батьківського комітету української і недільної школи: добр. Мінодора Фотій, п. Калина Сакалюк.

Комітет відвідування хворих: добр. Катерина Самець, п. Параскева Ясінська, п. Марія Ґонка. Предсідниця до „Юнайтед Апіл" — громадська скарбниця; п. Юлія Сулима.

Т. Бевш, голова
К. Сакалюк, секретарка

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕРІ, МАН.

Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори жін. т-ва відбулися 15-го січня 1961 року, у домі пані Тейлор. Збори відкрито молитвою. Голова Єлисавета Жучкан і секретарка Катерина Тейлор переводили збори.

Діяльність т-ва за минулий рік: відбулося 10 місячних зборів. Т-во влаштувало 1 обід, чай на роковини Т. Шевченка, 3 рази мали продаж печива, 1 випродаж уживаних речей брали участь у „фейр". „Кейторінґ" на бенкеті 3 рази.

Вислали 2 делеґатки на провінціяльний з'їзд. Жертви на церкву — $25.90; памятник Тараса Шевченка— 25 дол., Колегію св. Андрея — 25 дол., шпиталь — 10 дол., Фонд Біженця — $20.40.

Сповнили весь буджет. Членок є 20.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось	$265.68
Прихід з 1960 р.	632.59
Розходи за 1960 р.	355.01
В касі осталося	543.26

Заряд на 1961 рік: Голова — Катирина Тейлор, 1-ша заст. голови — Оля Задорожня, 2-га заст. голови — Галя Цуркан, рек. секр. — Надія Шевчук, касієрка — Люба Ткачук, фін секр. — Єлисавета Жучкан, контрольна комісія: Оля Бабій, Савеля Цуркан. Господиня — П. Кушнярик.

Єлисавета Жучкан, уст. голова
Катерина Тейлор, секретарка

ВІННІПЕҐ, МАН.

Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори товариства ім. Ольги Кобилянської відбулися 13 грудня 1960 року в залі при церкві св. Михаїла. Голова пані Андрейчук відкрила збори молитвою. Предсідницею зборів була Вікторія Ґоряк, секретарка Марія Медведюк. Звіти заряду здавали: голова пані Андрейчук, фінансова секретарка пані Шиховська, касієрка п-ні Гладій. Контрольорки М. Медведюк, Марія Кравчук, Марія Фудима, представниця до комітету Українок Канади Елсі Медведюк, до Червоного Хреста була пані Комарніцька.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось	$ 768.38
Приходи в 1960 р.	2,229.40
Розходи в 1960 р.	2,099.27
В касі осталось	916.51

В протягу року відбулося 11 місячних збірів. Діяльність товариства представляється так: під час Різдвяних свят членки ходили колядувати, помагали К.У.К. Чай, що відбувся у Годсон Бей, відбулася річниця жіночого товариства Ольги Кобилянської, членки справляли свячене, помагали як був чай на сліпців, збирали на „теґ дей", мали одну забаву, 2 пікники, 2 базарі, приготовили обід на храм, членки причинилися до приготування чаю під час провінціяльного з'їзду Союзу Українок Канади. Членки подарували 25 долярів на памятник Тараса Шевченка, вислали делеґатку до Сандавн також дарували 5 долярів. Передали до церкви $1,521.49, купили заслони до церковної залі, 261 дол. членки відвідують хворих по домах і шпиталях.

До заряду на 1961 рік увійшли пані Вікторія Ґоряк — голова, Марія Кравчук — заступниця голови, пані Супрун — рекордова секретарка, пані Кукса — фінансова секретарка, пані Гладій — касієрка. Контрольна комісія — Марія Медведюк, Домка Шиховська, Марія Чузик. Представниці до Комітету Українок Канади —Елсі Медведюк, пані Фотий, господині — пані Морис, пані Бурдейна, пані Ярема, пані Фотий.

Вікторія Ґоряк, голова
Раїса Супрун, рекор. секр.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.

Відділ ім. О. Кобилянської

Жіноче тов. ім. Ольги Кобилянської в Смокі Лейк відбуло 12 місячних зборів.

З іншої діяльности тов. у минулім році влаштувало спільну Різдвяну вечерю, відсвяткували свято Лесі Українки, і Ольги Басарабової, Свято Книжки, Ольги Кобилянської і 100-ліття народження нашої поетеси Уляни Кравченко.

Мали концерт на свято Тараса Шевченка і День Матері. Відсвяткували 30-літній ювілей нашого товариства.

Наше тов. опікується недільною школою і помагає у навчанню в рід-

Для наших господинь

СУНИЧНИЙ ХОЛОДИЛЬНИЙ ТОРТ

4 жовтки
1 горня цукру
⅓ горнятка води
½ горнятка твердого масла
3 горнятка несолоджених свіжих суниць або заморожених червоного кольору
2 пачки желятини
½ горнятка зимної води
1 горнятко густої сметани
1 фунт „ванила вейферс"

ній школі. Тов. подарувало „трофі" і 25 дол. степендію для студентки Беті Вовк за найкращий попис в 12-тій клясі.

Наши відділ подарував нагороду у формі українських книжок для найкращих учнів в українській мові. (Юкреініян 20) у місцевій школі. Тов. вислало делегатку на пров. з'їзд до Едмонтону.

Мали продаж великодного печива і осінній базар. Тов. приготовило обід під час візитації Владики Андрея. Два обіди для льокальних підприємств, дає вечерю для Лайопс Клаб два рази на місяць. Наш відділ сповнив буджет до централі, жертвував на Червоний Хрест, на памятник Тараса Шевченка у Вінніпегу і на дарунок для о. Савчука.

До товариства вписалося 5 нових членок, тов. узяло великий обовязок на себе викінчувати нову кухню у Народнім Домі, що коштувала 1000 долярів.

Фінансовий звіт:

Осталось з 1959 р.	$863.87
Прихід в 1960 р.	1,593.29
Розхід в 1960 р.	1,892.68
В касі осталося	564.48

Річні збори тов. відбулися 7-го грудня 1960 р. у Нар. Домі.

Заряд на 1961-ий рік — пані: Марія Паламарик — голова, Марія Антонюк — заст. голови, Марія Вовк — рекор. секр., Марія Дверничук — касієрка, Марія Рацой — корес. секр., Марія Івасюк — референтка видавництва. Контрольна комісія: Марія Кокотайло, Анна Лазарук, Саді Ваділ. Номінаційний комітет — Ольга Головайчук, Павліна Федірчук, Розалія Стрімбіська. Господиня — п. Р. Стрімбіська.

Марія Паламарик, голова
Марія Вовк, секретарка

Вбити жовтки, щоб загусли. Зварити 1 горня цукру з ⅓ горнятка води 240° Ф. або щоб зробилася мяка галка. Вилити цей сироп до жовтків і весь час вибивати. Додати масло малими грудками і весь час вбивати, щоб маса була густа і гладенька. Розмішати желятину в пів горнятку зимної води і дати поверх гарячої води. Виляти желятину до жовтків. Поставити миску з цією масою на лід, щоб захолодити і час від часу помішати. Закрасити червоним кольором і додати суниці і розбиту сметану.

Вимастити велику миску з прорізом на середині (ринг молд). Виложити одну верству „ванила вийферс", відтак одну верству суниць із сметаною і так викладати, щоб вийшло шість верств а пять маси. Прохолодити, виложити на тарілку і помастити масою. Вибити 4 білки. Відтак додати ½ горнятка цукру, пучку солі і 2 ложечки ванілії. Вбивати, до суха. Додати 1 пачку джелетини, що була розведена в ¼ горнятку води і добре вибити. Помастити торт.

Всі приписи в цім числі приготовила пані Н. Сенів, референтка Домашної Економіки Союзу в Едмонтоні.

РАБАРБАРОВІ КВАДРАТИКИ

½ горнятка масла або маргарини
½ горнятка жовтого цукру
2 ложки молесису
1 яйце
1 ложечку ванілії
1½ горнятко просіяної кейкової муки
½ ложечки соди
½ ложечки порошку до печива
1¼ ложечки соли
½ ложечки кориці (цинамон)
¼ горнятка вівсяних платівок (поридж)
2½ горнятка пісіченого рожевого рабарбу
⅔ горнятка цукру.

Добре вимішати і розтерти масло, ½ горнятка цукру молесис, яйце і ванілію. Додати просіяну муку з содою до печива, порошок до печива, сіль і корицю. Додати вівсяні платки.

Виложити рівно половину замішки на 8" x 8" вимащену бляшку. Відтак виложити приготовлений рабарбар, наверха дати решту замішки і посипати цукром.

Пекти в 350° печі — 50 до 60 хвилин. Краяти в квадратові кусники і подавати на стіл зі сметаною.

ВАРЕНИЙ РАБАРБАР З ПОРІЧКАМИ

Цього місяця дуже добрий варений рабарбар.

Замісць варити рабарбар з суницями, спробуйте зварити з чорними порічками — половина порічок, а половину рабарбару.

Замісць варити рабарбард з водою, дати помаранчевий сік і додати трошкі потерту шкірку з помаранчі.

Додати звязаний жмуток мятки до рабарбару, коли він вариться. Коли готове подати на стіл, то тоді виняти мятку.

Щоб гарно пах варений рубарбар, то додати до нього „коріяндир" зернятка.

КУРКА В СМЕТАНІ

2½ фунта курячого м'яса покраяти на кусники
⅓ горнят муки
1 ложечку соли
1 ложечку паприки
⅓ горнятка масла або шортингу
2 ложки посіченої петрушки
8 малих бараболь
¾ горнята посіченої зеленої цибульки, або стипірки
1 кеник або два горнятка курячої зупи або „Крім оф чикен"
1 горня квасної сметани.

Висипати в торбу муку і сіль. Вкинути м'ясо до муки і потрясти в торбі так щоб добре обсипати м'ясо мукою. Розтопити масло і пекти м'ясо, щоб було румяне. Додати бараболі, цибулю і зупу. Накрити і дати довільно нагрітої печі на 45 хвилин аж м'ясо стане мяке. Додати квасну сметану і поставити, щоб закіпіло. Посипати зверха петрушкою і паприкою. Подавати на стіл гарячим.

НОВІ СМАЖЕНІ БАРАБОЛІ

Добре вимити нові бараболі, не обирати, покраяти впоперек на тоненькі пласточки, намочити в зимній воді на пів години, висушити, посолити і посипати паприкою.

До трьох горнят бараболь дати 3 ложки смальцю.

Загріти смалець і додати бараболі, накрити, смажити аж стануть мякі. Відтак, відкрити і дати до печі, щоб зарумянилися.

КОМІТЕТ УКРАЇНОК КАНАДИ ФОР ТВІЛЛІЯМ, ОНТ.

Звіт діяльности:

Наш минулий рік був успішним не лише в наших досягненнях, але й у продовженні доброї волі та кооперації між складовими організаціями, а також в гармонійній співпраці з місцевим відділом КУК під проводом п. І. Корди. Перший раз голова відділу жіночого КУК була вибрана 2-гою заст. голови в Лейкгед Комітеті Українців Канади.

Відділ старався про найкращу репрезентацію: в цій ділянці відділ висилав відповідні картки: святочні, ґратуляційні, співчуття і т. п. Дописи до англійських та українських часописів і журналів, звіт діяльности у Жіночій Раді в Форт Вілліям, участь в обсервовані Дня Горожанства і в чайнім прийняттю Жіночої Ради. Голови, пані Є. Шелепюк репрезентувала КУК в цих організаціях і займає слідуючі позиції в них: голова Льокальної Жіночої Ради, предсідниця ДФУК, членка Шевченківського комітету.

До Лейкгед „Ексебишон" вибрано цього року дві українки на суддів — пані Олесю Венґер і Марію Холодило. Українська секція під назвою „Юкреїніен Кенедіен Комітї". Для того вже вибрано спеціяльний комітет.

В культурно-освітній ділянці наш відділ дав 25 дол. на Енциклопедію до Лейкгед Колеґії, до Національної Бібліотеки Лейді Абердін в Оттаві вислали книжки про українське ручне мистецтво та визначних жінок України, подарували книжки до Санаторії, „Просвіти" в Порт Артурі, УНО в Форт Вілліям, нагороду в 25 дол. до скрипкової кляси до Нортвестерн Онтеріо Мюзік фестівал компетишіон. При закінченні 75-ліття жіночого руху відбулася панахида в память піонерок того руху. Причинились жін. товариства до пожертв в Рік Світового Біженця і допомогового Фонду КУК. Гостили в себе дружину сенатора пані Вал. Спільно з відділом КУК улаштовано прийняття для хору Івана Франка, що виступав на музичнім Фестивалі. Відділ взяв участь в двох пікніках „теґдей", річниці КУК, Святі Державности та вічу п. А. Герберта.

Є. Шелепюк, голова

Заряд відділу Комітету Українок Канади у Форт Вілліям, Онт. Перший ряд зліва направо: М. Процик — 1-ша заст. голови, О. Венґер — секрет., А. Тацюн — голова, Е. Шелепюк — уступ. голова, А. Погребник — касієрка. Другий ряд: О. Михайлишин членка заряду, О. Цендзюк 2-га заст. голови, М. Сторожук, А. Віктова, Р. Баран — контрольна комісія.

Церемонія переходу СУМК і гостинне прийняття

У неділю, 4-го червня в залі Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу відбулася вечеря з відповідною програмою заходами відділу Союзу Українок Канади ім. Л. Українки для членів СУМК молодшого відділу ім. Івана Данильчука й старшого відділу ім. Івана Мазепи. Жіноче товариство, яке опікується молодшим СУМК, улаштовує таку імпрезу на закінчення сезону праці під час якої відбувається церемонія переходу членів з молодшого до старшого відділу СУМК при Катедрі.

Програма почалася входом усіх сумківців обох відділів з їхніми прапорами та відспіванням сумківського гимну. Вони відтак засіли до вечері при зарезервованих столах при співучасти родичів та ширшого громадянства. Вечеря почалася після молитви, яку провів Всеч. о. С. Ярмусь.

Програмою проводила пані А. Павлик, голова комітету, що опікується молодшим СУМК-ом. Вона виголосила вступне слово, представила інструкторів та покликала провідників обох відділів, щоб представили своїх членів: Лаврентія Анонійчука від старшого відділу, а Петрусю Арсеній від молодшого.

Церемонію переходу 8-ох членів молодшого відділу до старшого переводив член манітобської провінціяльної управи СУМК, Олег Ґерус. Він вручив відзнаки СУМК як символ переходу, таким членам: Петрусі Арсеній, Орисі Кревецькій, Марусі Смик, Орисі Влад, Степанові Юрківському, Маркіянові Воробцеві, Євгенові Роїкові та Денисові Ковалишинові. Потім п. Анонійчук висловив свою радість, що старший відділ здобув таке

Світлина з чайного прийняття в Монтреалі: Зліва направо: Анна Салюк, Марія Зимовець, Настя Ковальчук, д-р А. Текела і пані М. Текела, Зеня Гоменюк і Оля Ребуш.

УСПІШНЕ ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ

Монтреал, Квебек.
Відділ ім. Діньки Українки.

Дня 26 березня, 1961 р. о 3-ій годині по полудні в церковній залі 1899 Делормір ул. влаштовано одно і з найуспішніших чайних прийнять, на ціль умеблювання, нової кухні при новому Соборі, Святої-Софії.

В комітеті були слідуючі членкині: Настя Ковальчук, Анна Салюк, Марія Зимовець, Марія Тевела, Оля Ребуш, і Зеня Геменок, одна з наймолодших членкинь, родом з Форт Вілліям, Онт. де її родичи живуть, Марія і Кирило Чехові

Вигляд прийняття був дійсно святочний. Членкині комітету були відзначені корсажами, і вітали присутніх при вступі дверей. Це мало миле і поважне враженн бути на тому прийняттю.

Столи були накриті білими обрусами, і прикрашені живими квітами, а поміж ясніли люксусові на підставках горнятка, а на головному столі ще й срібні, маленькі чайнички, з яких наливали чай.

Також відзначили корсажами і наших обидвох добродійок: Леонію Слюзар, Надію Стус і голову жін. тов. Доньки України Михаліну Нему, та припоручили їм наливати чай, при головному столі.

П. Анна Салюк, керувала програмою; насамперед привітала Високопреосвященнішого Владику Михаїла, наших настоятелів, і всіх присутніх. Всеч. митрат. Володимир Слюзара і Всеч. о. Івана Стуса, які в трьох перевели молитву.

П. Оля Ребуш привітала д-ра Андрія Текела, як головного промовця, і попросила його до слова. Д-р Текела, у своїй добре зреферованій промові, дав дуже інтересні і цінні поради, як доглядати зуби, щоб задержати їх здоровими. Де поміж ін. заявив, що деякі, люди не можуть собі уявити, яке високе значіння має чистота зубів. Присутні, слухали із великою увагою, і на закінчення нагородили гучними оплесками. Оля Ребуш, зложили подяку від присутніх.

Анна Салюк, попросила до слова Владику Михаїла, який загостив до нашої церковної гром. на Великодну місію, що того дня якраз була закінчена і при тій нагоді звеличав і наше прийняття. У своєму батьківському слові дав велике признання жіноцтву на всій культурній ділянці. Кажучи, що всяка праця того рода є дуже тяжка, але зате є і дуже почесна. Але нашим бажанням є, щоб все жіноцтво стало в ряди жін. товариств, бо тільки спільними силами зможуть зробити велике і святе діло для свого народу і для церковної справи, та для будови Собору Свят. Софії, яким він глибоко радіє.

А. Салюк сердечно подякувала Владиці, за його слово, як також подякувала др-ві А. Текала, та всім присутнім, за численну участь і тим всім, що старалися допомогти комітетові, а комітетові за кооперацію. Кажучи, що комітет, постарав гарні дарунки, які були на сцені, гарно опаковані, їх було 35. Відбулась розігравка на нумери, білетів, які були при дверях (Дор-прайс). Чистого приходу, було 360 дол., які передано до каси жін. т-ва. В той час подано до столів смачні канапки і домашнього печива-торти і чай.

Голова жін. товариства М. Нема, висловила щиру і належну подяку всім, а головно комітетові. Вона сказала, що нема більшого вдоволення, як те, що ви бачите перед собою, активних членкинь. І слід нам пригадати, що ті членкині згаданого ком. є наші вихованки, їхні родичі є нашими активними членками, а їхні матері є членкинями нашого жін. тов. Доньки України від початків, яке вже існує 35 літ. Це є гордість їх родичам і для нас всіх. Хочемо вірити, що на будуче, наші молоді возьмуть собі за примір і улаштують більше таких принять на ціль побудови нового собору і в цім ділі нехай Бог допомагає.

На закінчення, Всеч. о. Іван Стус, перевів молитву.

А. Демитрак

гарне число нових членів, які завдяки проводові Союзу Українок, вже осягнули початкове знання про організацію СУМК і тим будуть надійними членами, яких він щиро привітав.

Голова жіночого Т-ва, пані Анастасія Сарчук, проголосила вислід контесту, що був заплянований в програмі СУМК в писанні статтей про життя Тараса Шевченка. Звертаючи увагу на великі користи, що подібні контести приносять своїм членам.

Першу нагороду здобув Денис Юрківський, другу нагороду Діяна Павлик, а третю Степан Юрківський.

Концертова частина була під проводом п. Ольги Завісляк. Програма складалась з хорових точок під диригентурою п. Василя Процюка; деклямації у виконанні М. Смик, П. Арсеній, Д. Павлик, Е. Солоники та Л. Анонійчука.

Слова до пісень і деклямацій були переважно Івана Данильчука.

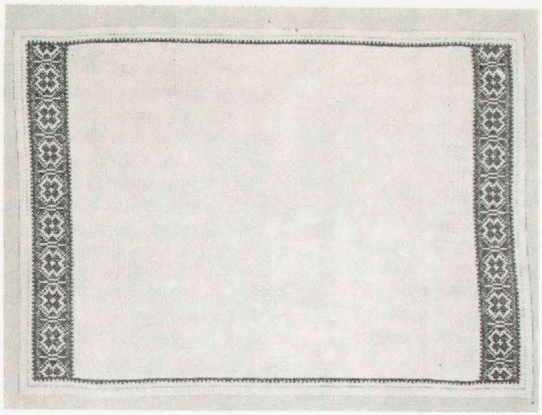

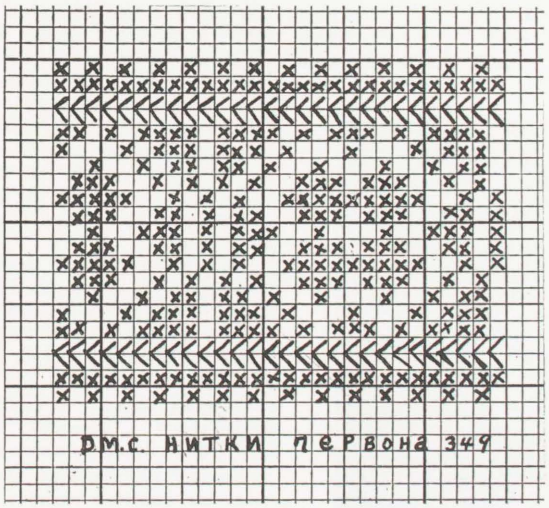

Доріжка:

Подаємо проєкт на доріжку. Взірець дуже легкий і гарний, і його можна дуже швидко вишити.

Взірець виконаний хрестиками і пів хрестиками в одному кольорі — червоний.

До вишивання вживати нитки Д. М. С. червона — 349.

ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ НА „ПРОМІНЬ"

Канора, Саск.

В місяці березні заряджено чайне прийняття в Народнім Домі (Рейнбов Гал) в Канорі, Саск., заходом кількох членок — п-і О. Ойстрик, добр. Г. Слюзар, Є. Козяр, П. Данильчук, К. Трембач, К. Дутка, М. Мельничук, О. Анака, В. Цимбаліста.

Стіл був гарно застелений, ваза живих квітів по середині, а довкола розміщено „Промінь", в такий спосіб щоб його було добре видно і щоб можна його оглядати.

По залі розложено столики, гарно покриті вишиваними і іншими скатертями, з маленькою вазою живих квіток на кожнім гарна посуда додала ще більше милий вигляд.

При дверях вітали гостей голова, п-і Ойстрик і пані Г. Денис.

Добродійка Г. Слюзар відкрила цю імпрезу. У своєму вступному слові розповіла коротенько про важливість нашої преси такими словами — „Кожна нація дбає про розвиток своєї преси. Преса будує світогляд людини, скеровує її погляд в ту чи іншу сторону виховує в людей національну свідомість і патріотизм. Сильним може бути живе слово, висказане промовцем, але ще сильнішим буде воно тоді, коли закріпиться його на сторінках преси, і звідти дійде до кожної хати, кожного часу.

Ми повинні дбати про нашу пресу, про її розвиток, а зокрема про розвиток нашого журнала „Промінь".

Наш журнал „Промінь" під кожним оглядом стоїть на високому рівні. Цінім же його і підтримуймо морально і матеріяльно. Нехай не буде між нами ні одної членкині, яка не мала б в своїй хаті „Променя" сказала добр. Слюзар.

Після цього попрошено до слова пані Є. Козяр — культурно-освітну референтку товариства, яка розповіла присутнім про розвиток жіночої преси від початку заснування Союзу Українок Канади. Згадала жінок які дописували до „Українського Голосу", як також письменниць і видання різних книжок Союзом Українок. Та із зростом організації показалась потреба на власний журнал.

Влучно названо наш журнал „Промінь" — як соняшний промінь кидає світло на землю, так і промінь слова видрукованого посилає освіту між людей. Нашим обовязком є — ширити „Промінь" якнайбільше, щоб забезпечити існування журналу на довші роки і таким чином дати читачам добірного матеріялу до читання.

На заклик, двох нових передплатниць вписалось.

Прихід з цього чайного прийняття був 48 дол.. Вісім нових передплатниць придбано.

До Великодного числа „Променя" сторінку оголошень — Великодних желань на суму 75 дол. зібрана референтка журнала

Це вже третє із черги чайне прийняття в користь нашого журнала „Промінь". Разом від нашого товариства вислано із цих прийнять до централі Союзу 180 дол.

Двадцять передплат — відпочатку року, разом старих і нових на суму 70 дол.

Хід чайного прийняття був гарний,

була всяка добірна і смачна перекуска і гості були задоволені.

За жін. тов. ім. Марії Маркович в Канорі:

Єв. Козяр, культ.-освіт. референтка

ТОРОНТО, ОНТ.

Вшанування заслужених членкинь Союзу Українок Канади, відділ св. Княгині Ольги в Торонті.

30 квітня ц. р., в залі Української Православної Катедри, відбулося святкування 25-літньої і більше громадської праці 14-ти членкинь Союзу Українок Канади, відділ св. кн. Ольги.

За удекорованим квітами столом засіли ювілятки, заступниця голови централі С. У. К., пані Анна Токарик і голова провінціяльної екзекутиви, пані Марія Пилипюк. Пані Анна Токарик удекорувала достойних членкінь прекрасними затичками і вручила кожній почесну грамоту від централі СУК. Вшановано було пань:

А. Бойко, П. Буряник, Д. Гуцуляк, М. Гужда, А. Дацишин, А. Друль, А. Євчук, М. Колодій, І. Никорчук, Е. Охитва, добродійка Самець, А. Стріль чук, М. Чорнюк, М. Шеремета.

По закінченні офіційної частини, добродійка Фотій виголосила змістовну промову про значіння сьогоднішнього свята і ролю заслужених працівниць на народній ниві. Пані Лідія Головко, знана в Торонті співачка, виконала кілька народніх пісень, а пані Ніна Козій задеклямувала відповідний до нашої урочистости вірш.

Після цієї короткої програми, було сервовано чай, при товариській гутірці.

В. Завадська

ВИКАЗ ПОЖЕРТВ ВІДДІЛІВ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В САСКАЧЕВАНІ НА ІНСТИТУТ ПЕТРА МОГИЛИ В САСКАТУНІ:

Борден, Саск.	$250.00
Бруксби, Саск.	50.00
Кадет, Саск.	125.00
Денбори, Саск.	25.00
Едмонтон, Алберта	12.00
Ендевор, Саск.	5.00
Флин Флон, Ман.	25.00
Ґлеслин, Саск.	25.00
Ґудів, Саск.	25.00
Ґронлид, Саск.	25.00
Гефорд, Саск.	250.00
Гаєс, Саск.	62.50
Інсинґер, Саск.	50.00
Айтуна, Саск.	50.00
Келвингтон, Саск.	25.00
Мічем, Саск.	75.00
Медов Лейк, Саск.	25.00
Монтреал, Кве.	25.00
Нипавин, Саск.	100.00
Норквей, Саскк.	25.00
Редфилд, Саск.	100.00
Саскатун, Саск.	200.00
Шіго, Саск	83.00
Ст. Джуліен, Саск.	25.00
Стінен, Саск.	25.00
Сторджис, Саск.	25.00
Свон Плейн, Саск.	25.00
Вадіна, Саск.	40.00
Вакав, Саск.	100.00
Ватсон, Саск.	50.00
Вирдейл, Саск.	25.00
Гвайтбіч, Саск.	25.00
Вимер, Саск.	75.00
Винярд, Саск.	25.00
Йорктон, Саск.	500.00

о. В. Сенишин, ректор

Бл. п. Параскевія Кіцул

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Ділимося сумною вісткою зріднею на Україні, в СШАмерики та Канаді, що дня 6-го травня 1961 року померла Св. П. Параскевія Кіцул з роду Божок.

Св. пам. Параскевія Кіцул-Божок уродилась на Україні в містечку Вороніж, Чернігівського повіту дня 2-го листопада 1895 року. До СШАмерики приїхала до брата Михайла дуже молодою дівчиною 1912 року. Шість місяців пізніше, в тому самому році, виїхала разом із братом Михайлом Божком зі США до Канади до міста Саскатуну, Саск. В місяці травні 1916 року вийшла заміж за учителя Василя Кіцулу, який тоді вчителював у містечку Вакав, Саскачеван. В Канаді жила й працювала разом із мужем Василем у власному бизнесі до весни 1922 року, а відтак переїхала на постійне місце до міста Детройту в США, де й прожила до кінця свого туземного життя.

Св. Пам. Параскевія зі своїм мужем Василем виростили та виховали двоє дітей — сина Віктора й дочку Ольгу та дали їм обоїм освіту — Вікторові університет, а Ользі повну середню освіту, а також, що найважніше — любов до своєї Церкви, свого народу та його традиції.

Ще в ранньому віці, св. пам. Параскевія одержала наснагу любови до України від своїх батьків на рідних землях. Приїхавши до Нового Світу, вона й тут носила в своєму серці цю батьківську наснагу та по своїх спроможностях і силах працювала активно в українському громавському житті. В Детройті належала до відділу Золотого Хреста, що був організований при ОДВУ, а також і до сестрицтва Св. Покрови при Катедрі Української Православної Церкви.

Похорони відбулись у вівторок дня 9 травня ц. р. з похоронного заведення Бюгея до Української Православної Церкви Святої Покрови, а відтак на цвинтар Евергрін в сослуженні двох священиків оо. мітрата Н. Лащука, пароха Церкви й о. Ф. Керницького з Віндзору, Онтеріо, при участі парафіяльного хору та численного громадянства. Пращальні слова виголосили в церкві о. Ф. Керницький в англійській мові та о. мітрат Н. Лащук в українській мові, а надгробні о. Ф. Керніцький та Евген Драгінда.

З родини на похоронах були брат Петро Божик та його дочка Надія з Торонта, Канада. Найстарший брат Михайло Божик, який спровадив Параскевію спершу до СШАмерики, а відтак до Канади, не міг прибути з далекого Саскатуну через своє здоровля, передаючи телефонічно через брата Петра своє пращальне слово та невянучі квіти для своєї ним убожаної та любої сестри Параскевії. Рівночасно переслав він телеграфічно співчуття від себе й родини для її мужа Василя та їх дітей і внуків.

Домовину з похоронного заведення, а відтак до Церкви й з Церкви і в остаточному до гробу, несли при-

ятелі родини та покійної — пп. Драгінда, Бевцик, Мойсюк, Мироник, Смерека і Павнил.

На вічний спочинок відпроваджено Св. Пам. Параскевію Кіцул її улюбленою піснею „Чуеш, брате мій", яку відспівав катедральний хор при співучасті чисельного громадянства, яке прибуло на цвинтар віддати покійній останню прислугу.

Після похоронів відбулась тризна в домі Карпентер Голл для всіх учасників. Тризну підготовили, завідували нею й услугували пані Паланиця при допомозі знайомих і приятельок покійної та родини. В часі тризни, на заклик пані Козаченко, переведено збірку на невянучий вінок, яку розподілено на такі цілі: на памятник Т. Г. Шевченка в Вашингтоні, на будову Памятника-Церкви в Бавнд Брук, для Українського Голосу (Канада), Жіночого Світу (Канада), „Промінь" (Канада) та Українського Православного Слова в США.

Відпроваджуючи Тебе, наша Сестро Параскіевіє, у Всевишнім покликаний Світ, ми, які ввесь час разом і з Тобою працювали, будемо молитись і просити Господа Бога прийняти Тебе до Його Царства, яке Ти своїм скромним і боголюбним життям заслужила собі на це. Хай земля, на якій Ти так довго трудилась для своєї родини, своєї Церкви та свойого народу буде Тобі, наша Сестро, легкою. Вічна Тобі Память.

Приятелі

ПОДЯКА

Оповиті смутком по втраті Дружини, прикладної Матері й Бабці складаємо цим нашу щиру подяку за відправу панахид, Служби Божої та участи в похоронах Всечесним оо. мітратові Н. Лащукові й Ф. Керницькому з Віндзор, Онтеріо, парафіяльному хорові та його диригентові Китастому, за несення домовини приятелям Драгіндові, Бевцикові, Мойсюкові, Мироникові, Смерекові й Павнилові, усім численним за квіти живі й невянучі, за послугу автами в похоронному поході на цвинтар, Сестрицям за услугу в Церкві, усім тим, які замовили Служби Божі, братові Михайлові Божкові з Саскатуну за прощальне слово й невянучі квіти, братові Петрові та його дочці Надії з Торонта, які приїхали відпровадити у вічний світ сестру й тітку; усім, які в часі тризни зложили свої жертви на невянучий вінок, пані Паланиці та її помічницям за підготовку тризни й услуги на ній, а також усім тим, які в часі нашого смутку і горя своїми порадами й трудами допомогли нам відпровадити до вічного життя нашу дорогу й ніколи нами незабуту Дружину, Матір і Бабцю.

Хай Всевишній усіх Вас нагородить своїми ласками!

Василь Кіцул — муж, Віктор і Евелин — син і невістка, Ольга і Роберт — дочка і зять, Лін-Ен, Пемала, Гелен, Ліса і Роберт — внуки.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ ВИНДЗОР, ОНТ.

Жіноче товариство улаштувало концерт в честь своєї патронки Лесі Українки 26-го лютого ц. р.

Концерт відбувся з слідуючою програмою.

Вступне слово дала голова тов. Є. Квасницька, програмою провадила Є. Прокопчук і Г. Панчишак дала кінцеве слово.

Цінний реферат про Лесю Українку приготовила і виголосила добр. М. Кирницька. Жіночий хор, що його підготовив диригент пан Скибинецький, відспівав чотири пісні: „Боже ти край наш борони", „Спускайся вечороньку", „Де Дніпро наш котить хвилі" і „Ой горе тій чайці". Трійо „Тихо понад річкою" відспівали М. Гладиш, М. Сохацька і С. Заборонюк. Деклямації виголосили учениці рідної школи Таня Войцик і Дона Старух. Інші деклямації виголосили „Без надії таки сподіватись" — Леся Сенчук і „Слово чому ти не твердая криця" — Є. Квасницька.

По концерті всі присутні мали нагоду вислухати Всеч. о. Грицини, який переїжджав у справі Всеканадійської Катедри у Вінніпегу і збагатив нашу програму на таке врочисте свято.

На закінчення членки угостили всіх присутних перекускою.

Іванна Римар, секр.
Євгенія Квасницька, голова

ПОДЯКА

Гримсбі, Онт.

Цією дорогою складаю щиру подяку п. Є. Степовій за її труд у влаштованю Вишиваних Вечірниць, що відбулися в суботу вечером 29-го квітня.

Дякую і п-ства Степових примірним доням п. О. Куць з Ошави, і пані О. Сушко з Гемилтону які не тільки що помагали, але й їхні діточки в гарних українських вишивках якнайменші були прикрасою наших Вечерниць.

Ціль наших Вечерниць була як можна примінити нашу вишивку до модерних суконок.

Судіями були: добр. Гліцька з Сейт Кетеринс добр. Федак і п. А. Токарек з Гемилтону за що їм рівнож щира подяка від нашого товариства. А наші жінки і дівчата, що так численно прибули у вишитих суконках, чим дали доказ, що вони заклик зрозуміли і його виконали.

А дорогим нашим гостям з Ніагара Фалс з Сент Кетеринс, Гемилтону і околиці, щире спасибі.

Теофіля Дяківська, голова тов. ім. Княгині Ольги в Гримзбі

ПЛЕКАННЯ РІДНОГО МИСТЕЦТВА

У неділю, 7 травня ц. р., в залі дому Української Православної Катедри св. Володимира в Торонті відбулася виставка української народної ноші, показ вишивок і приміненя їх у сучасних строях та показ інших виробів мистецької самодіяльности. Ініціятиву, організаційні заходи і найбільше праці жертвувала цій гарній цілі трудолюбива Ольга Воробець, віддана учителька-виховниця в рідношкільній діяльности нашої Катедри. На виставці було розміщено понад сто експонатів, що їх доставили жінки об'єднані в Союзі Українок православної громади святоволодимирської Катедри в Торонті.

Увагу глядачів особливо привабльовали експонати: „Дівчина з писанками", „Гуцульські музики й танцюристи", „Гуцульський краєвид" та інші незвичайно вміло гаптовані образи роботи Іванни Петрівської. Серед інших численних експонатів також вирізнялися вишиванки та інші мистецьки виконані прикраси хатнього устаткування — власницями яких є: Пульхерія Мошук, Ярослава Охітва, Розалія Романко, Ірена Гудзовска, Калина Сакалюк, Ольга Приходько, Марія Чорномаз, пані Деренюк та інші.

Крім виставки експонатів, головну частину цієї імпрези виповнила „жи-

SAMYCIA MRS S JAN 62
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA

ва" програма виставки, в якій взяли участь маленькі й дорослі моделістки — понад 30 осіб. На спеціяльному помості і посередині залі між глядачами, моделістки демонстрували моделі вишивок у застосуванні їх до модерного сучасного одягу. Окремо були продемонстровані взірцеві народні строї з таких областей України: Полтавщини, Київщини, Буковини, Лемківщини, Гуцульщини, і Бойківщини.

У старанно підготовленій програмі була також концертова частина з музичними і танковими пописами дітей віком від 7 до 12 років. Тарасик Шиповик дуже гарно танцював танець „чумак". Скрипкові соля з помітним чуттям і доброю вмілістю виконали брати Івась і Михась Желізко при фортепяновому акомпаніяменті їхньої матері Іванни Желізко. Гурток маленьких танцюристів (під керівництвом учителя танців Миколи Воробця) дуже вдало виконав гуртовий танець-хоровід „женці" і тим справив глядачам приємне враження.

Танцюристам акомпаніювала Теодора Олійник. В міжчасі, добр. Минодора Фотій коротенькою але вельми змістовною промовою звернула увагу присутніх на особливе значення жертвенної учительської й виховної праці у рідношкільній діяльности нашої громади, і просила батьків присвячувати ще більше уваги для потреб виховання й співпраці з учителями на користь майбутніх поколінь.

Після закінчення програми, зібрані учасники виставки довільними гутірками, у дружній атмосфері повели решту часу біля старанно приготовленого буфету з чаєм...

У приготуваннях цієї імпрези, що її відвідали понад 250 осіб, Ользі Воробець багато помагали: Катря Майнер, Анастасія Пасерб, Софія Іваницька і панна Клавдія Коропецька.

З особливою приємністю треба відзначити, що більшість організаторок, виконавців та учасників цієї виставки — це другого і третього покоління родженці Канади. Це їхні батьки-патріоти виплекали в них любов до всього гарного, рідного. Цю любов до рідних культурно-творчих надбань нашого народу вони й надалі плекають і передають її своїм дітям.

Оця гарно зорганізована імпреза якраз і свідчить про оту любов до плекання рідного мистецтва.

Надія Дубилко

УКРАЇНСЬКІ ПОХОРОННІ ЗАВЕДЕННЯ

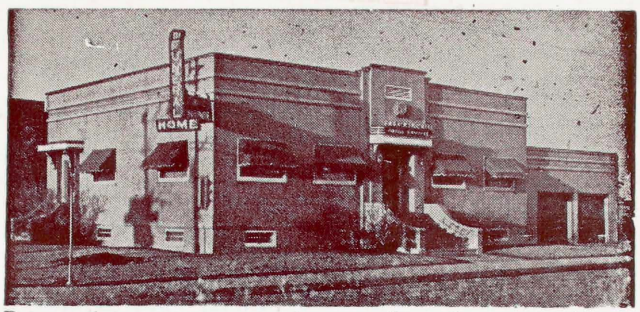

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамуванню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

PARK MEMORIAL FUNERAL DIRECTORS

9709 - 111 Ave. Phones: GA 2-2331 & GA 4-1633 Edmonton

Відділи в таких містах Альберти:

Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake — Myrnam — Wilna — Mayerthorpe — Wildwood.

В. М. СМОЛИК, управитель

ВИДАННЯ ЩО МОЖЕТЕ ЗАМОВЛЯТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Чверть Століття на Громадській Ниві (повинна мати кожна членка) $4.25

Мистецка Книжка 4.00
Ukrainian Embroiderv Desings and stitches

„Нашим Найменшим" (віршики, пісні, байочки, гри, для маленьких) 1.50

Мистецькі Скарби Українських Вишивок 1.75

Три Сильветки — написав проф. Л. Білецький 1.50

„Подорож по Україні" — мапа і лекції для молодих дітей 2.00

„Програма Музею Союзу" ..... .25
Museum and handicraft

Статут Союзу Українок Канади ..... .25

Колядник для дітей, з нотами і словами, написав проф. С. Яременко ..... .75

Передплата на журнал „Промінь" ..... 3.50 на рік

Блискуча Зоря ..... .50

Куховарська Книжка 5.50
by (Savella Stechishin) Traditional Ukrainian Cookery.

ЗАМОВЛЕННЯ ПРОСИМО СЛАТИ НА АДРЕСУ:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

203 Union Bldg, Edmonton, Alberta.